

«Η κατοχική κυβέρνηση Τσολάκογλου εκμηδένισε κυριολεκτικά τη δυνατότητα επιβίωσής μου που στηριζόταν σε μια αξιοπρεπή σύνταξη που επί 35 χρόνια εγώ μόνον (χωρίς ενίσχυση κράτους) πλήρωνα γι' αυτήν. Επειδή έχω μια ηλικία που δεν μου δίνει την ατομική δυνατότητα δυναμικής αντίδρασης (χωρίς βέβαια να αποκλείω αν ένας Έλληνας έπαιρνε τα καλάσνικοφ ο δεύτερος να ήμουν εγώ), δεν βρίσκω άλλη λύση από ένα αξιοπρεπές τέλος πριν αρχίσω να ψάχνω τα σκουπίδια για τη διατροφή μου. Πιστεύω πως οι νέοι χωρίς μέλλον κάποια μέρα θα πάρουν τα όπλα και στη πλατεία Συντάγματος θα κρεμάσουν ανάποδα τους εθνικούς προδότες, όπως έκαναν το 1945 οι Ιταλοί στον Μουσολίνι (πιάτσα Πορέτο, Μιλάνο)».

Αυτά τα λόγια άφησε ως κληρονομιά στον Ελληνικό λαό ο Δημήτρης Χριστούλας πριν αυτοκτονήσει στη πλατεία Συντάγματος τον Απρίλιο του 2012. Τα λόγια αυτά αποτελούν ήδη ένα σημείο αναφοράς της σύγχρονης ιστορίας και είναι βέβαιο πως οι επόμενες γενιές θα ανατρέχουν σ' αυτά για να καταδείξουν την ντροπή και την οργή της Ελληνικής κοινωνίας στα χρόνια των μνημονίων. Ο Δημήτρης Χριστούλας έκανε την επιλογή να δώσει ένα τραγικό τέλος στη ζωή του προκειμένου να μη ζήσει μια τραγική ζωή. Όμως η πράξη του αυτή δεν ήταν εξατομικευμένη, δεν αφορούσε μόνο τον ίδιο και τα αδιέξοδά του. Η πολιτική αυτοχειρία του Δημήτρη Χριστούλα ήταν η έσχατη κραυγή μιας ολόκληρης κοινωνίας που φυτοζωεί. Ήταν το έσχατο κάλεσμα ενός συνανθρώπου μας να αγωνιστούμε ενάντια σε έναν ηθικό, οικονομικό και πολιτισμικό θάνατο που μας περιμένει. Στη μνήμη λοιπόν αυτού του ανθρώπου που έδωσε τη ζωή του για να αφυπνιστούμε και να αγωνιστούμε ώστε να μην χαθούν κι άλλες ζωές αφιερώνουμε την ένοπλη επίθεσή μας κατά της οικίας του Γερμανού πρέσβη Βόλφγκανγκ Ντολτ στο Χαλάνδρι.

Επίσης, στο πλαίσιο εκστρατείας εναντίον της Γερμανικής καπιταλιστικής μηχανής, επιλέξαμε να βάλουμε με εκτοξευτήρα ρουκετών κατά των κτηριακών εγκαταστάσεων της Mercedes - Benz που βρίσκονται στη περιοχή της Βαρυμπόμπης. Την Κυριακή 12-01-14 και ώρα περίπου 23.00 καταφέραμε να προσεγγίσουμε το στόχο χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί κι αυτή τη φορά προσπαθήσαμε να μην έχουμε μια επανάληψη της περσινής ατυχίας έξω απ' τα γραφεία της Ν.Δ. παρά το γεγονός ότι πλησιάσαμε αυτό το ενδεχόμενο. Και αυτό γιατί και η πρώτη απόπειρα εκτόξευσης ρουκέτας κατά των γραφείων της Mercedes απέτυχε και πάλι λόγω αστοχίας υλικού, όμως αυτή τη φορά επιστρατεύθηκε και η δεύτερη ρουκέτα που φέραμε μαζί μας και η οποία τελικά πυροδοτήθηκε κανονικά και διέγραψε την προσχεδιασμένη διαδρομή. Το γεγονός ότι ακόμα κι όταν γράφεται αυτό το κείμενο η επίθεσή μας αυτή δεν έχει γίνει – με οποιονδήποτε τρόπο – γνωστή στις διωκτικές αρχές και στα μέσα μαζικής ενημέρωσης μας οδηγεί στα εξής συμπεράσματα: είτε έχει γίνει μια άθλια απόπειρα συγκάλυψης της ενέργειας (η οποία θα διαφανεί τις επόμενες μέρες μετά τη δημοσίευση της προκήρυξης) είτε λόγω δικής μας λανθασμένης επιλογής σημείου βολής (πιθανόν μακριά απ' το στόχο) η ρουκέτα δεν διένυσε την επιθυμητή απόσταση και βρίσκεται περιμετρικά των εγκαταστάσεων της Mercedes - Benz.

Οι ενέργειές μας μπορεί να εκπονήθηκαν επιχειρησιακά από μερικούς συντρόφους, όμως είμαστε σίγουροι ότι τη στιγμή των επιθέσεων είχαμε στο πλευρό μας το σύνολο του

χειμαζόμενου Ελληνικού λαού. Τη στιγμή που γαζώναμε την υπερπολυτελή βίλα του Γερμανού πρέσβη είχαμε νοητά στο πλάι μας τους χιλιάδες που στήνονται στις ουρές των συσσιτίων για ένα πιάτο φαΐ, τους χιλιάδες που ρημάζουν στα παγκάκια και τα χαρτόκουτα, τους γονείς που δεν μπορούν να θρέψουν τα παιδιά τους, τους άνεργους, τους εργαζόμενους των 400 ευρώ, τους νέους δίχως μέλλον. Οι ένοπλες επιθέσεις μας ήταν ενέργειες απόλυτα συγχρονισμένες με το πολιτικό διακύβευμα της εποχής μας, που δεν αφορά τίποτα άλλο παρά το δικό μας πόλεμο ενάντια στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει οι ελίτ, ήταν μια εκδξ (σ.σ. ::;) απόλυτα ταυτισμένη με το λαϊκό αίσθημα δικαίου. Ένα αίσθημα που υπαγόρευε να πάρουν πίσω λίγη απ' τη βία δύο απ' τους πλέον εξέχοντες τυράννους της διεθνούς καπιταλιστικής κυριαρχίας στη χώρα μας. Ένα αίσθημα που υπαγόρευε να κάνουμε αυτά τα καθάρματα να νιώσουν, έστω και λίγο, πώς είναι να ζεις στην ανασφάλεια και στο φόβο.

Ήταν τελικά η ικανοποίηση της πλειονότητας του Ελληνικού λαού στο άκουσμα της επίθεσης εναντίον του Γερμανού πρέσβη, ήταν η αναθάρρηση και η αισιοδοξία που έκαναν τελικά αυτήν την επίθεση έργο όχι δικό μας, αλλά όλων των καταπιεσμένων. Έργο αυτού του ταπεινωμένου και εξαθλιωμένου λαού, που πρέπει να θυμηθεί ότι μόνο μέσα απ' τη δυναμική αντίσταση και τον αγώνα υπάρχει ελπίδα να κερδίσει τη ζωή και τη λευτεριά του. Γι' αυτό δεν πρέπει να παραιτηθεί, να φοβηθεί και να υποταχθεί στη βία και στους εκβιασμούς της σύγχρονης καπιταλιστικής δικτατορίας, αλλά να βρει το κουράγιο και το θάρρος για να αντισταθεί. Όσοι λαοί στην ιστορία επέλεξαν να μη ζήσουν σαν σκλάβοι αλλά να σταθούν στα πόδια τους και ανακτήσουν την αξιοπρέπεια και τον σεβασμό προχώρησαν συλλογικά στα δύσκολα μονοπάτια του αγώνα. Δεν υπήρξε άλλος δρόμος, δεν υπάρχει αλλού η ελπίδα. Ποτέ και πουθενά οι λαοί δεν κατάφεραν να διώξουν τους τυράννους τους χωρίς σκληρούς αιματηρούς αγώνες. Οι γενικευμένες αντιστάσεις και οι επαναστάσεις ήταν αυτές και μόνο αυτές που γύρισαν τις σελίδες της ιστορίας όταν οι αφέντες αυτού του κόσμου βύθιζαν την ανθρωπότητα στο φαύλο κύκλο της βίας και της βαρβαρότητας.

Η Ελλάδα, που αυτή τη στιγμή διανύει άλλον ένα ιστορικό κύκλο βαρβαρότητας, βρίσκεται στο επίκεντρο της παγκόσμιας προσοχής τόσο γιατί στην οικονομία της εφαρμόζονται πιλοτικά - πειραματικά προγράμματα ώστε να διασωθεί και να αναδιαμορφωθεί το Ευρωπαϊκό οικοδόμημα, κυρίως προς όφελος της Γερμανίας, όσο και γιατί ο Ελληνικός λαός και κυρίως η νεολαία του έχει μια πλούσια εμπειρία από αγώνες, αντιστάσεις και εξεγέρσεις. Η προσοχή λοιπόν είναι στραμμένη προς τα εδώ τόσο απ' τις ελίτ, οι οποίες αναμένουν αποτελέσματα κυρίως μέσω της φτωχοποίησης του Ελληνικού λαού, για να πάρει πάλι μπρος η καπιταλιστική μηχανή, όσο και απ' τους υπόλοιπους δοκιμαζόμενους λαούς, οι οποίοι ελπίζουν ότι απ' την Ελλάδα θα ξεκινήσει η σπίθα που θα φουντώσει τις αντιστάσεις σε όλο τον Ευρωπαϊκό χώρο. Μπροστά λοιπόν στην απαίτηση της εποχής να ανακόψουμε την κοινωνική καταστροφή που επιβάλλουν οι ελίτ και ταυτόχρονα να υψώσουμε τη σημαία της αντίστασης και της ελπίδας προς τους λαούς της Ευρώπης θεωρούμε ως προϋπόθεση τη σύνθεση θέσεων μάχης που θα συγκλίνουν προς μια επαναστατική προοπτική, που θα θέσουν δηλαδή την κοινωνική επανάσταση ως

τη μόνη απάντηση των λαών απέναντι στην κρίση.

Όμως, πριν κάποιος μιλήσουν για το ανέφικτο των επαναστάσεων σήμερα, εμείς τους καλούμε να κοιτάξουν καλύτερα γύρω τους και να αντιληφθούν το χρέος μας πρώτα ως άνθρωποι και ύστερα ως αγωνιστές απέναντι στον όλεθρο που μας περιβάλλει. Χρέος μας, χρέος όλων των κοινωνικών αγωνιστών που έζησαν σε κρίσιμες ιστορικές συγκυρίες, όπως η σημερινή, ήταν και είναι να καταγράφουν τους ταξικούς συσχετισμούς, να αφουγκράζονται την κοινωνική δυσαρέσκεια, να υποδαυλίζουν το ξέσπασμα της εξέγερσης και, όταν αυτή συμβεί, να την καθοδηγούν, όντας έτοιμοι γι' αυτήν, σε μια ολομέτωπη σύγκρουση με το καθεστώς, σε μια επαναστατική κατάσταση. Σήμερα, λοιπόν, η άσκηση πολιτικής προς μια επαναστατική κατεύθυνση δεν είναι απεραντολογία ούτε αυταπάτη, είναι καθήκον. Είναι η μόνη ρεαλιστική απάντηση των λαών απέναντι στην ταπείνωση και τη μόνιμη φτώχεια που επιβάλλει η κρίση.

Η κοινωνική επανάσταση είναι ο δικός μας μονόδρομος γιατί ο σημερινός χαρακτήρας της κρίσης δεν αφορά τις επιμέρους λειτουργίες του κεφαλαίου αλλά την ίδια την ικανότητα να αναπαραχθεί στο σύνολό του. Αυτό σημαίνει ότι οι επιλογές των ελίτ για τη διαχείριση της κρίσης είναι ζωτικού χαρακτήρα για τον ίδιο τον καπιταλισμό και τους όρους της διαίωσής του. Με άλλα λόγια δηλαδή η ακραία πτώση του βιοτικού επιπέδου των λαών και τα νομοθετήματα - σοκ που εφαρμόζονται τόσο στην Ελλάδα με τη μορφή μνημονίων τόσο και στις υπόλοιπες χώρες με τη μορφή λιτότητας, ακραίας υποτίμησης της εργασίας και εξορίας των λαϊκών στρωμάτων απ' τα βασικά κοινωνικά αγαθά της υγείας και της παιδείας είναι μερικά απ' τα μέτρα - μονόδρομος για την επιβίωση και επανάκαμψη της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Είναι λοιπόν, η δικιά μας εξαθλίωση και φτώχεια η οποία δίνει ανάσα ζωής στον καπιταλισμό. Αυτός ακριβώς είναι και ο λόγος που οι κυβερνήσεις, ως πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου, δεν θέλουν και δεν μπορούν να οπισθοχωρήσουν απέναντι στις κοινωνικές διεκδικήσεις. Γι' αυτό και όσο χρήσιμοι και απαραίτητοι κι αν είναι οι αιτηματικοί - ενδιάμεσοι αγώνες για την ώσμωση των εκμεταλλευόμενων, στη σημερινή συγκυρία έχουν φανεί ξεκάθαρα ανίκανοι να αντέξουν την αδιαλλαξία της εκάστοτε κυβέρνησης. Γι' αυτό και οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες ηττήθηκαν, γι' αυτό και το πετσόκομμα των μισθών και συντάξεων, τα εκατομμύρια των ανέργων, το κλείσιμο των σχολείων και των νοσοκομείων, γι' αυτό και η διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων και κεκτημένων. Η ταξική σύγκρουση έχει φτάσει σ' ένα οριακό σημείο απ' τη στιγμή που τίθεται ζήτημα επιβίωσης και απ' τις δυο ιστορικά αντιμαχόμενες πλευρές. Απ' τη μια η επιβίωση του καπιταλισμού και απ' την άλλη η επιβίωση των λαών. Ακριβώς πάνω σ' αυτή τη ζωτικής σημασίας σύγκρουση που διεξάγεται στην εποχή μας, με ξεκάθαρη κατίσχυση των συμφερόντων του κεφαλαίου έναντι των δικών μας, εν είδει έλλειψης ενός επαναστατικού κινήματος, είναι που το πρόταγμα της οργάνωσης για την επαναστατική προοπτική παύει να είναι ιδεαλισμός και γίνεται καθήκον, το μοναδικό όπλο για την επιβίωση μας.

Το επαναστατικό πρόταγμα σήμερα κερδίζει έδαφος και επιχειρήματα πρώτα απ' όλα απ' τα ίδια τα δεινά που επιφέρει ο κλυδωνισμός του καπιταλιστικού συστήματος. Η κρίση που παρουσιάζεται σήμερα στο ιμπεριαλιστικό στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού κάνει πρόδηλες όχι μόνο τις ενδογενείς αντιθέσεις του ίδιου του καπιταλιστικού μοντέλου παραγωγής, αλλά κυρίως τις συνέπειές του σε πλανητική κλίμακα πια. Η αδυναμία αναπαραγωγής του υπερσυσσωρευμένου κεφαλαίου που έχει ξεχειλώσει κάθε επενδυτικό όριο πάνω στον πλανήτη σημαίνει μια απαραίτητη καταστροφή μέρους αυτών των επισφαλών κεφαλαίων, που με τη σειρά της σημαίνει περαιτέρω φτωχοποίηση των λαών, χρεοκοπίες χωρών, ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς μεταξύ των κρατών για μεγαλύτερο μερίδιο στη υπό διαμόρφωση νέα αγορά, σημαίνει τελικά πόλεμο.

Όμως, ακόμα κι αν οι ίδιες οι συνέπειες της κρίσης τροφοδοτούν το επαναστατικό πρόταγμα με επιχειρήματα υπέρ της κοινωνικής αναγκαιότητας για ανατροπή, αυτό από μόνο του δεν είναι αρκετό. Οι ιδεολογικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί, η απορρόφηση των κοινωνικών αντιστάσεων απ' τη συστημική ή ρεφορμιστική εξωκοινοβουλευτική αριστερά, η ανάπτυξη των αντιδραστικών δυνάμεων της αντεπανάστασης όπως τα νεοφασιστικά μορφώματα είναι μερικοί απ' τους μηχανισμούς που οχυρώνουν το καθεστώς μέχρι να βρει τον απαραίτητο χρόνο για να ανασυγκροτηθεί. Όμως, πέρα και πριν απ' όλους αυτούς τους μηχανισμούς που κάθε επανάσταση συνάντησε ως εμπόδιο μπροστά της, υπάρχει σήμερα η αδυναμία έκφρασης ενός επαναστατικού προτάγματος, αδυναμία που ταλανίζει το σύνολο του επαναστατικού κινήματος. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η κοινωνική επανάσταση δεν είναι μια ακαριαία πράξη. Αντίθετα είναι μια πολύπλοκη και επίπονη διαδικασία που χρειάζεται να καταφέρει πολλές μικρές νίκες μέχρι να εξαπλωθεί, ώστε να δώσει την οριστική μάχη και να επικρατήσει.

Θεωρούμε, λοιπόν, πως ένα επαναστατικό πρόταγμα χωρίς ενδιάμεσους απτούς στόχους είναι δύσκολο να υιοθετηθεί απ' το σύνολο των ριζοσπαστικών δυνάμεων και της κοινωνίας αφού από μόνο του ένα στείρο πρόταγμα χωρίς στάδια, χωρίς επί μέρους αγώνες και νίκες, αποτελεί μια κενή, αόριστη συνθηματολογία. Άλλωστε η ιστορική εμπειρία έχει δείξει ότι οι επαναστάσεις που ξεκίνησαν απ' τους λαούς, τους φυσικούς δηλαδή φορείς των ιστορικών αλλαγών, δεν ξεκίνησαν στο όνομα της ιδεολογίας αλλά ως συλλογική ανάγκη να περιφρουρηθούν τα κοινωνικά - ταξικά συμφέροντα έναντι του εκάστοτε εχθρού. Η Παρισινή κομμούνα, ο Ρώσικος Οκτώβρης, η Κούβα, η αντίσταση του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ, που αποτελούν μερικά απ' τα πιο λαμπρά στιγμιότυπα της ανθρωπότητας, δεν ξεκίνησαν ως μέτωπα μεταξύ ιδεολογικών στρατοπέδων, αλλά ως γενικευμένη λαϊκή αντίσταση στον πόλεμο, στη φτώχεια, στη δικτατορία, στην κατοχή. Μέσα σ' αυτά τα δίκαια λαϊκά αιτήματα και την ώσμωση που επέφεραν ανάμεσα στο λαό και στους επαναστάτες, κατάφεραν οι πρωτοπορίες να δείξουν το δρόμο (άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε όχι) προς τη συνολική ρήξη με τη καθεστηκυία τάξη της εκάστοτε εποχής, να δείξουν το δρόμο προς την κοινωνική επανάσταση. Έτσι και σήμερα το ουσιαστικό επίδικο της κοινωνικής επανάστασης δεν πρέπει να οριοθετείται σ' έναν αόριστο αντικαπιταλιστικό λόγο, αλλά να σχηματοποιεί συγκεκριμένους, άμεσους στόχους που να συμπυκνώνουν την κριτική μας στον καπιταλισμό ως απόλυτο ένοχο των

κοινωνικών δεινών και ταυτόχρονα να συγκεντρώνουν τη γενικευμένη λαϊκή οργή. Οι ένοπλες επιθέσεις μας (πρέπει να) εδράζονται ακριβώς σ' αυτού του είδους άσκηση επαναστατικής πολιτικής.

Προερχόμενοι απ' τη μαρξιστική ανάλυση του καπιταλισμού και της κρίσης, όπως την περιγράψαμε στο πρώτο μας κείμενο, γνωρίζουμε ότι είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός σαν σύστημα που έχει επιφέρει τη σημερινή κοινωνική τραγωδία. Γνωρίζουμε πολύ καλά πως τα μνημόνια, οι ιμπεριαλιστικοί σχηματισμοί και τα νομίσματά τους δεν είναι τα απόλυτα σημεία που θα καθορίσουν την έκβαση της ταξικής πάλης προς την επανάσταση. Καπιταλιστική βαρβαρότητα υπάρχει και χωρίς μνημόνια, χωρίς ευρώ, χωρίς Ε.Ε. Όμως, οι παραπάνω μηχανισμοί αποτελούν τα ιδιαίτερα σημεία αναφοράς πάνω στα οποία σχηματοποιούνται οι σύγχρονοι ταξικοί συσχετισμοί.

Η υιοθέτηση λοιπόν σ' ένα επαναστατικό πρόταγμα των τακτικών στόχων της εξόδου της Ελλάδας απ' το ευρώ, την Ε.Ε. και τα μνημόνια δεν πρέπει να αποτελεί μια ρεφορμιστική πολιτική που υπονοεί την επιστροφή στην προηγούμενη φάση καπιταλιστικής ανάπτυξης. Κάτι τέτοιο ισχύει για τη συστημική αριστερά που εκφράζει σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και για τις λοιπές «αντιμνημονιακές» δυνάμεις που αγγίζουν μέχρι και την ακροδεξιά. Η αντιμνημονιακή και αντιευρωπαϊκή πολιτική ή θα είναι ταξική - αντικαπιταλιστική ή δεν θα είναι τίποτα. Για εμάς λοιπόν η υιοθέτηση αυτών των αιτημάτων αποτελεί την προϋπόθεση για τη συγκρότηση ενός δυναμικού λαϊκού ταξικού μετώπου, οπού κατά τη διάρκεια της εξέλιξής του τα πρωτοπόρα τμήματά του θα το οδηγήσουν απ' το μερικό στο γενικό, στον αγώνα δηλαδή για την κοινωνική επανάσταση. Αυτός είναι ο ιστορικός ρόλος μιας επαναστατικής πρωτοπορίας. Να στοχοποιεί και να αποσταθεροποιεί τα σχέδια του εχθρού για κοινωνική λεηλασία και να μπολιάζει τα δίκαια λαϊκά αιτήματα μ' αυτό της επανάστασης.

Σ' αυτά τα πλαίσια, της αναγκαιότητας δημιουργίας ενός λαϊκού - επαναστατικού μετώπου και στο πνεύμα του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα που πρέπει να δώσει ο Ελληνικός λαός ενάντια στο ευρώ, στην Ε.Ε. και στα μνημόνια ήταν και οι ένοπλες επιθέσεις μας. Οι ενέργειες πραγματοποιήθηκαν σκόπιμα πάνω στην έναρξη της Ελληνικής προεδρίας, ώστε να σηματοδοτήσουν το έναυσμα για γενικευμένη λαϊκή έκφραση αντίστασης. Για την έκφραση και την προώθηση μιας γενικευμένης άρνησης του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, και δη του Γερμανικού, για να δώσει δηλαδή ο λαός το αγωνιστικό του στίγμα επισκιάζοντας την εξάμηνη προεδρία της χώρας. Τα επιπλέον φώτα της δημοσιότητας, τα οποία είναι στραμμένα στην Ελλάδα λόγω της προεδρίας, είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για το λαό να ξαναβγει στο προσκήνιο ως ο απόλυτος ρυθμιστικός παράγοντας των εξελίξεων, να διεκδικήσει μαζικά την έξοδο απ' την Ευρώπη των αρπακτικών και να μεταδώσει το εναρκτήριο μήνυμα αντίστασης και στους υπόλοιπους χειμαζόμενους λαούς της Ευρώπης. Είναι εδώ, σήμερα, τώρα που πρέπει να συσπειρωθούν οι ριζοσπαστικές δυνάμεις και να συστρατευθούν κάτω από ένα αντικαπιταλιστικό - αντιιμπεριαλιστικό πρόγραμμα μάχης που θα εντάξει στις δικές του γραμμές την ήδη υπάρχουσα κοινωνική δυσάρεσκα απέναντι στην ντόπια και ξένη ελίτ που κατασπαράζει τη χώρα.

Τα σαπισμένα και διεφθαρμένα πολιτικά κόμματα εξουσίας, τα πλήρως αποτυχημένα μνημόνια της υποταγής και η απόλυτη αποτυχία της Ε.Ε., η οποία υποτίθεται θα εξασφάλιζε στο διηνεκές την ασφάλεια και την ευημερία των λαών, αποτελούν πλέον κοινή πεποίθηση μέσα στην κοινωνία. Αυτή την πεποίθηση πρέπει να αφουγκραστούν οι επαναστάτες για να μην απορροφηθεί απ' την προδοτική - ρεφορμιστική αριστερά ή ακόμα κι απ' τους νεοφασίστες. Ειδικότερα οι τελευταίοι ασκούν κριτική στην Ε.Ε., όχι στο όνομα των λαών, αλλά στο όνομα τμημάτων της αστικής τάξης των οποίων τα συμφέροντα πλέον πλήττονται λόγω της κρίσης εντός του Ευρωπαϊκού χώρου. Οι νεοφασίστες συστρατεύονται στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό μεταξύ κρατών και όχι στον αγώνα των λαών. Είναι λοιπόν η στιγμή, καθώς η κρίση αποσταθεροποιεί όχι μόνο την οικονομία, αλλά και τις κοινωνικές σταθερές για την πίστη απέναντι στο σύνολο των θεσμών, οι ριζοσπαστικές δυνάμεις να μετατρέψουν την ακατέργαστη κοινωνική οργή σε συνολική ρήξη με τον καπιταλισμό και τους φυσικούς εκπροσώπους του. Αυτό είναι το ιστορικό μας χρέος, αυτό είναι και το πολιτικό μας καθήκον.

Ο αγώνας ενάντια στην Ευρωπαϊκή ένωση είναι αγώνας ενάντια στην ιμπεριαλιστική δικτατορία του κεφαλαίου. Η Ε.Ε. δεν ιδρύθηκε ως μια σύμπραξη αλληλέγγυων χωρών, αλλά ως ένας ιμπεριαλιστικός μηχανισμός εξυπηρέτησης των Ευρωπαϊκών μονοπωλίων. Η Ευρωπαϊκή ενοποίηση, που ξεκίνησε να εφαρμόζεται από το 1951 (Ευρωπαϊκή κοινότητα άνθρακα και χάλυβα) και κυρίως απ' το 1957 (συνθήκη της Ρώμης), ήταν η επιλογή για την ισχυροποίηση της θέσης του δυτικοευρωπαϊκού κεφαλαίου στον παγκόσμιο ανταγωνισμό για τον καταμερισμό των αγορών. Στα 35 χρόνια που μεσολάβησαν μέχρι την τελική ενοποίηση των Ευρωπαϊκών αγορών (συνθήκη του Μάαστριχτ, 1992) η οικονομική πολιτική που ακολουθούσαν τα κράτη ήταν βασισμένη πάνω στο δόγμα του Άγγλου οικονομολόγου Τζων Κέινς, που ορμώμενος απ' το κραχ του 1929 μιλούσε για αναδιανομή του πλούτου και τόνωση της αγοράς ως συνταγή εξόδου απ' τις κρίσεις, εδραίωση του κράτους πρόνοιας και ρύθμιση της παραγωγής μέσω κρατικών ελέγχων.

Η πολιτική αυτή, που υιοθετήθηκε απ' το σύνολο των κρατών μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο, έφτασε σε τέλμα κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1970. Οι δυο πετρελαϊκές κρίσεις, η ανάπτυξη των πολυεθνικών και η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου που πλέον ασφυκτιούσε στα στενά όρια των εθνικών οικονομιών έφεραν στο παγκόσμιο προσκήνιο την αναγκαιότητα των ελίτ για μια ολική μεταστροφή στην άσκηση οικονομικής πολιτικής. Συγκεκριμένα στην Ευρώπη οι εξελίξεις αυτές ανέκοψαν τους ρυθμούς ανάπτυξης, ενίσχυσαν την ανεργία και τον στασιμοπληθωρισμό ενώ ταυτόχρονα έθεσαν το κομβικό ζήτημα για το δυτικοευρωπαϊκό κεφάλαιο όσο αναφορά τη μείωση της ισχύος του απέναντι στους κύριους ανταγωνιστές του, τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία. Η απάντηση των ελίτ απέναντι σ' αυτά τα δεδομένα ήταν η υιοθέτηση, στις αρχές της δεκαετίας του 1980, των αρχών της νεοφιλελεύθερης οικονομίας, καθώς ήταν ορατός ο κίνδυνος ξεσπάσματος μιας κρίσης αντίστοιχης με τη σημερινή.

Ο νεοφιλελευθερισμός, αντίθετα με την αφήγηση της συστημικής αριστεράς, δεν

εφαρμόστηκε κάτω απ' την πίεση κάποιων κύκλων της οικονομικής ελίτ, αλλά σαν απαραίτητη συνταγή για την εξομάλυνση και την επανάκαμψη της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Ήταν λοιπόν η εν γένει τάση - ανάγκη του κεφαλαίου για επέκταση, που δεν μπορούσε πλέον να εξυπηρετήσει ο κείνσιανισμός, αυτή που έκανε επίκαιρο το νεοφιλελευθερισμό ώστε αρχικά να απελευθερώσει τα λιμνάζοντα κεφάλαια, καταργώντας τα εθνικά σύνορα που τα εγκλώβιζαν, μετατρέποντας ουσιαστικά τον πλανήτη σ' ένα απέραντο πεδίο επενδύσεων και κερδοφορίας. Ταυτόχρονα, μέσω της συμπίεσης των μισθών στο εσωτερικό των καπιταλιστικών μητροπόλεων, ο νεοφιλελευθερισμός ήταν αυτός που θα ισχυροποιούσε ξανά τις οικονομίες (κυρίως τις εξαγωγές, αφού οι χαμηλοί μισθοί κρατούσαν σταθερές τις τιμές των εξαγόμενων προϊόντων), των ηγεμονικών ιμπεριαλιστικών κρατών απέναντι στον οξυμένο ανταγωνισμό των ελεύθερων πια αγορών.

Ήταν λοιπόν μέσα σ' εκείνο το ιστορικό πλαίσιο, με τις νέες επιταγές της οικονομίας να απελευθερώνουν το κεφάλαιο από κάθε έλεγχο, που ο Ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός έπρεπε να επιταχύνει τις διαδικασίες ολοκλήρωσής του. Έτσι, στο Ευρωπαϊκό συμβούλιο του Φοντενεμπλό το 1984 επικυρώθηκε η οριστική συμφωνία μεταξύ των Ευρωπαϊκών κρατών για άσκηση νεοφιλελεύθερης πολιτικής, ενώ τρία χρόνια αργότερα, τον Ιούλιο του 1987, με την Ενιαία Πράξη Αγοράς ήρθε ακόμα πιο κοντά το άνοιγμα των ευρωπαϊκών αγορών για την ελεύθερη διακίνηση προϊόντων, κεφαλαίων, υπηρεσιών και εργατικού δυναμικού, των λεγόμενων δηλαδή τεσσάρων ελευθεριών. Ταυτόχρονα τέθηκαν οι βάσεις για τη συρρίκνωση των αρμοδιοτήτων των εθνικών κοινοβουλίων καθώς το δικαίωμα του βέτο ενός κράτους αντικαταστάθηκε απ' την «αρχή αποφάσεων κατά πλειοψηφία» που θα επικύρωνε αποφάσεις απ' ευθείας απ' το Ευρωπαϊκό συμβούλιο υπουργών.

Η τελική συμφωνία πάνω στην οποία σχεδιάστηκε το οριστικό άνοιγμα των αγορών της Ευρώπης και η υιοθέτηση ενός κοινού νομίσματος έγινε στο Μάαστριχτ με τη γνωστή συνθήκη του, το 1992. Ουσιαστικά με τη συνθήκη του Μάαστριχτ τα Ευρωπαϊκά μονοπώλια περνούν σε μια νέα φάση επεκτατικής ανάπτυξης ενώ οι λαοί μετατρέπονται σε μια απρόσωπη μάζα υποτιμημένων εργατών και καταναλωτών. Με τη συνθήκη αυτή οι Ευρωπαϊκές χώρες, και δη οι πιο υποανάπτυκτες, υπογράφουν μέσω των προδοτικών τους κυβερνήσεων την εσαεί εξάρτηση των λαών τους απ' τις μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης και κυρίως τη Γερμανία. Αυτό έγινε εξ αρχής ξεκάθαρο αφού για τις τεράστιες αποκλίσεις ανάμεσα στις οικονομίες των κρατών του Ευρωπαϊκού νότου και αυτών του βορρά όχι μόνο δεν θεσμοθετήθηκαν τρόποι για να συρρικνωθούν, αλλά αντίθετα αποτέλεσαν την προϋπόθεση για την εξασφάλιση της κυριαρχίας των οικονομικά ισχυρών κρατών.

Έτσι η ηγέτιδα Γερμανία καθόρισε την κατάταξη των κρατών εντός της τότε Ε.Ε. και τον βαθμό εξάρτησής τους από την ίδια, αφού, όχι μόνο αντιστάθηκε σθεναρά σε οποιαδήποτε απόπειρα κοινοτικής στήριξης των οικονομιών του νότου, αλλά επέβαλε μια άκρως αυστηρή δημοσιονομική προσαρμογή πάνω στους κανόνες του Μάαστριχτ (3% έλλειμμα, 3% πληθωρισμός, 60% του ΑΕΠ σε χρέος), κανόνες που έτσι κι αλλιώς η ίδια είχε θεσμοθετήσει. Με αυτό τον τρόπο οι καθυστερημένες οικονομικά χώρες του νότου με την ισχύ η ακόμα και ανύπαρκτη βιομηχανία τους έγιναν έρμαια των δημοσιονομικών

εκτροχιασμών τους, άρα και εξαρτημένες απ' τα δάνεια που προέρχονταν απ' τα πλεονάσματα του βορρά. Τα δάνεια αυτά λειτούργησαν ενισχυτικά προς μια αναιμική ανάπτυξη και προς μια ονομαστική αλλά όχι πραγματική σύγκλιση στους κανόνες του Μάαστριχτ, αλλά κυρίως λειτούργησαν ενισχυτικά στις εξαγωγές του βορρά, αφού μέσω αυτών των δανείων αυξήθηκε η καταναλωτική δυναμική, άρα και η απορρόφηση κυρίως των Γερμανικών προϊόντων απ' το νότο. Ο ιμπεριαλιστικός σχηματισμός της Ε.Ε. δεν είναι λοιπόν ένας απόλυτα ενιαίος φορέας άσκησης επεκτατικής πολιτικής, αλλά είναι ένας σχηματισμός που βρίθεται στο εσωτερικό του απ' τις ενδογενείς αντιθέσεις λόγω της ανισόμετρης ανάπτυξης των κρατών μελών του.

Αυτή η ανισόμετρη ανάπτυξη καθιστά την Ευρώπη ένα μηχανισμό δυο ταχυτήτων αφού στο εσωτερικό της συνυπάρχουν μη αρμονικά δυο άνισες δυνάμεις, αυτή του κέντρου των ισχυρών οικονομιών, με ναυαρχίδα τη Γερμανία, και αυτή της περιφέρειας των πιο αδύναμων και εξαρτημένων κρατών, όπως η Ελλάδα. Οι συνέπειες αυτού του διπολικού χαρακτήρα της Ευρώπης και συγκεκριμένα οι συνέπειες της ένταξης της Ελλάδας στον Ευρωπαϊκό μηχανισμό, πλέον, γίνονται πιο ξεκάθαρες από ποτέ. Σήμερα η κατάρρευση του μύθου της ανάπτυξης και της ευδαιμονίας, που υποτίθεται θα εγγυόταν η ένταξη της Ελλάδας στην Ευρώπη, είναι η πιο ισχυρή απόδειξη της προπαγανδιστικής απάτης που έστησε η ντόπια ελίτ για να εξαπατήσει τον λαό και να τον αιχμαλωτίσει στο κάτεργο των Ευρωπαϊκών μονοπωλίων. Η ντόπια ελίτ εισχώρησε στην Ε.Ε. όχι για να εξασφαλίσει ευημερία στον λαό, αλλά για να βελτιώσει την ανταγωνιστικότητά της και να διεκδικήσει το δικό της μερίδιο στην ελεύθερη αγορά. Το εισιτήριο για να εκπληρώσει αυτές της τις βλέψεις ήταν να εξασφαλίσει την απόλυτη υποταγή και την παράδοση της χώρας στις επιταγές του διεθνούς κεφαλαίου.

Σημείο αναφοράς αυτής της προδοσίας ήταν η υιοθέτηση του ευρώ, αφού η χώρα έχασε το πλέον βασικό όπλο άσκησης αυτόνομης οικονομικής πολιτικής, άρα έχασε και την αυτονομία της ως οντότητα. Το κοινό νόμισμα ήταν το καθοριστικό πέραςμα της χώρας στην εξάρτηση απ' τους ισχυρούς της Ευρώπης αφού η Ελληνική οικονομία πριν την ένταξη είχε τη δυνατότητα απέναντι στο φαινόμενο των χαμηλών εξαγωγών και των υψηλών εισαγωγών, λόγω της μη ανταγωνιστικότητας που είχαν τα ακριβά προϊόντα της, να υποτιμήσει το εθνικό νόμισμα που είχε τότε, τη δραχμή. Η υποτίμηση του νομίσματος ήταν ένα εργαλείο για την έμμεση και βραχυπρόθεσμη τόνωση της οικονομίας, αφού από τη μια επέφερε μείωση στους μισθούς, όμως από την άλλη μείωνε τις τιμές των προϊόντων τόσο στην εσωτερική αγορά όσο και στις εξαγωγές κάνοντάς τα έτσι πιο ανταγωνιστικά.

Όμως, με το άνοιγμα των Ευρωπαϊκών αγορών, που σήμαινε και την ακραία έξαρση του διεθνούς ανταγωνισμού, η Ελληνική ελίτ στην αναγκαιότητα να εναρμονιστεί με το νέο περιβάλλον ταύτισε τα συμφέροντά της μ' εκείνα των ισχυρών δυτικοευρωπαϊκών κρατών προσφέροντας της υπηρεσίες της ως ένας χρήσιμος και υποτελής σύμμαχος. Έτσι η υιοθέτηση του κοινού νομίσματος επικύρωσε τη πρόθυμη συναίνεση της ντόπιας ελίτ για τη στρατηγική ισχυροποίησης του Γερμανικού κεφαλαίου, αφού το ευρώ αποτελούσε το εργαλείο για τον απόλυτο νομισματικό έλεγχο της Ευρώπης. Μέσω αυτού του ελέγχου η

Γερμανία μετέτρεψε την Ελλάδα σε νέου τύπου προτεκτοράτο επιβάλλοντας και επιβλέποντας την οικονομική της πολιτική, αφού οι αποφάσεις για τη διαχείριση του ευρώ παίρνονταν απ' ευθείας απ' την ΕΚΤ και όχι από την τράπεζα της Ελλάδας, εξαγοράζοντας μέσω ιδιωτικοποιήσεων τον κοινωνικό της πλούτο και μετατρέποντάς την σε δέσμιο καταναλωτή μέσω των υπέρογκων δανείων για να την ενίσχυση των εξαγωγών της στη χώρα.

Οι θριαμβολογίες λοιπόν τόσο του Καραμανλή με την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ όσο και του Σημίτη με την ένταξη στην Ευρωζώνη όχι μόνο αποδεικνύονται φαιδρές, αλλά αποτελούν και ιστορικές προδοσίες εις βάρος του Ελληνικού λαού. Αυτό έγινε σαφές απ' την αρχή την αρχή της ένταξης της χώρας, οπου φάνηκε ο ξεκάθαρα αντιλαϊκός χαρακτήρας της Ευρώπης των ενιαίων αγορών. Τη δημοσιονομική πειθαρχία που επέβαλε η Γερμανία ήταν δεδομένο ότι η Ελλάδα δεν μπορούσε να την πετύχει, αφού η πλήρης αποβιομηχάνιση, η ανυπαρξία καινοτομιών στο πεδίο της τεχνολογίας και η γενικότερη αποσάθρωση του παραγωγικού ιστού της χώρας χάριν της νεοφιλελεύθερης πολιτικής συρρίκνωσε ακόμα περισσότερο την οικονομία εκτροχιάζοντας έτσι τα δημοσιονομικά της. Ταυτόχρονα η συμφωνία του κοινού νομίματος, αντίθετα με τις εξαγγελίες τις τότε ντόπιας ελίτ, δεν έφερε επενδύσεις στην παραγωγή, με αποτέλεσμα την ακόμα μεγαλύτερη συμπίεση των μισθών ως προϋπόθεση για την όποια μείωση του εκτροχιασμού των δημοσιονομικών αλλά και την απόπειρα προσέλκυσης ξένων επενδυτών μέσω της παροχής ενός φτηνού εργατικού δυναμικού. Ήταν δηλαδή η αντιλαϊκή πολιτική αυτή που προσάρμοζε την Ελληνική οικονομία στον «παράδεισο» της καπιταλιστικής Ευρώπης.

Ακόμα, με την είσοδο της Ελλάδας στην Ευρώπη, συμβαίνουν μια σειρά από διαρθρωτικές αλλαγές που επέβαλε η νεοφιλελεύθερη πολιτική της εποχής. Αρχικά, με την είσοδο στην τότε ΕΟΚ μεταλλάσσεται άρδην ο παραγωγικός χαρακτήρας της χώρας με αφετηρία την πλήρη εκμηδένιση της έτσι κι αλλιώς ασθενικής βιομηχανίας της χώρας αφού με το άνοιγμα των αγορών καταργήθηκαν οι δασμοί που ενίσχυαν τη μικρή εγχώρια βιομηχανία. Η αποβιομηχάνιση που συνέβαινε παράλληλα και στα άλλα καπιταλιστικά κέντρα της Ευρώπης είχε την ιδιαιτερότητα για την Ελλάδα ότι, ενώ οι ισχυρές χώρες (Γερμανία, Γαλλία) μετέφεραν προς την Ασία τα εργοστάσιά τους μετατρέποντας μέσω των πολυεθνικών τις μητροπόλεις τους σε διευθυντήρια της παραγωγής, διατηρούσαν ταυτόχρονα παραγωγικές μονάδες και εντός των συνόρων τους ώστε να έχουν μια παραγωγική αυτονομία. Αντίθετα στην Ελλάδα η πλήρης αποβιομηχάνιση σήμαινε από τη μια την πλήρη απώλεια παραγωγικής αυτόρκειας και ταυτόχρονα τη ραγδαία αύξηση της ανεργίας.

Η απάντηση που δόθηκε τότε ήταν η υπερδιόγκωση του τριτογενή τομέα για να απορροφηθεί το εργατικό δυναμικό που προερχόταν απ' τα εργοστάσια αλλά και να δημιουργηθεί μια πλατιά κοινωνική συναίνεση μέσω των αθρόων προσλήψεων από την τότε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου. Όμως, οι προσλήψεις αυτές αλλά και η γενικότερη «φιλολαϊκή» πολιτική του ΠΑΣΟΚ του '80 αποτέλεσε μια απ' τις ιστορικότερες απάτες εις βάρος του Ελληνικού λαού αφού η υπερδιόγκωση του δημόσιου

τομέα και η ενίσχυση του κράτους πρόνοιας προέρχονταν απ' τα δάνεια των Ευρωπαίων τα οποία ουσιαστικά υποθήκευαν το μέλλον του Ελληνικού λαού. Απ' τα μέσα λοιπόν της δεκαετίας του '80 ο τριτογενής τομέας απασχολούσε περίπου το 40% του ενεργού πληθυσμού δημιουργώντας μια πλήρως ανταγωνιστική οικονομία, ενώ ένα 30% απασχολούσε ο βασικός πυλώνας της τότε Ελληνικής οικονομίας, αυτός της αγροτικής παραγωγής. Όμως, η αντιλαϊκή πολιτική της Ευρώπης ισοπέδωσε κυριολεκτικά και αυτόν τον βασικό πυλώνα της οικονομίας της χώρας προς όφελος των αγροτικών μονοπωλίων του βορρά.

Με την Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) ο αγροτικός πληθυσμός υπέστη καθίζηση αφού το 2008 το ποσοστό των αγροτών είχε πέσει στο 8% του ενεργού πληθυσμού σε σχέση με το 30% που ήταν στην αρχή της ένταξης της χώρας στην ΕΟΚ. Επίσης, στις αρχές της δεκαετίας του '80 το 15% του ΑΕΠ της χώρας προερχόταν από την αγροτική παραγωγή, ενώ το 2008 το ποσοστό αυτό είχε πέσει στο 4%. Συνολικά μέσα σε 40 χρόνια, δηλαδή, από το 1961 μέχρι το 2001 χάθηκε ένας αγροτικός πληθυσμός περίπου 1,5 εκατομμυρίων ανθρώπων. Με την απελευθέρωση των αγορών χάθηκε κάθε έλεγχος και προστασία του φτωχού αγροτικού πληθυσμού, ενώ η ρύθμιση της αγοράς βρέθηκε στα χέρια του διεθνούς ανταγωνισμού, μέσα στον οποίο μπορούσαν να επιβιώσουν αλλά και να υπερκερδοφορήσουν μόνο τα μονοπώλια και τα καρτέλ των πολυεθνικών και των τεραστίων αγροτικών συνεταιρισμών.

Οι τιμές των εγχώριων αγροτικών προϊόντων προφανώς και δεν μπόρεσαν να αντέξουν τον ανταγωνισμό των πολυεθνικών, οι οποίες μέσω της δυνατότητας να ρίχνουν τις δικές τους τιμές μονοπωλούσαν στις αγορές μετατρέποντας τους φτωχούς αγρότες σε μια εξαρτημένη απ' τις επιδοτήσεις μάζα. Η καταστροφή της εγχώριας γεωργίας και η παράδοσή της στις ορέξεις των μονοπωλίων και των καρτέλ έγινε ξεκάθαρο απ' το εξωφρενικό, για μια κατά τα άλλα γόνιμη, αγροτική χώρα, ελλειμματικό αγροτικό ισοζύγιο το οποίο είχε οκταπλασιαστεί απ' τη στιγμή της ένταξης της χώρας στην Ευρώπη. Απ' την κατάντια δηλαδή μια χώρα σαν την Ελλάδα να εισάγει περισσότερα αγροτικά προϊόντα απ' αυτά που εξάγει. Τελικά, το πρόβλημα της διάλυσης της εγχώριας αγροτικής παραγωγής δεν είναι ένα στενά οικονομικό ή συντεχνιακό θέμα, αλλά ένα ζωτικό ζήτημα για την ποιότητα και την ποσότητα της τροφής, εν τέλει δηλαδή για το ίδιο το βιοτικό επίπεδο του λαού.

Το ευρώ αποτέλεσε τον δούρειο ίππο του Γερμανικού ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη αφού ίδια η δημιουργία του κοινού νομίσματος εξυπηρετούσε πρώτα απ' όλα τον πυρήνα της Γερμανικής οικονομίας, τις εξαγωγές. Όταν στις αρχές της δεκαετίας του 1970 εγκαταλείφθηκε, χάριν της όξυνσης του διεθνούς ανταγωνισμού και της κυριαρχίας των ΗΠΑ, η συμφωνία του Bretton Woods, η οποία προέβλεπε σταθερές συναλλαγματικές ισοτιμίες, τα εθνικά νομίσματα άρχισαν να αποκτούν μια κατά το δοκούν «ελαστικότητα» σε σχέση με την τιμή και την ποσότητα της κυκλοφορίας τους ώστε να μπορέσουν τα κράτη να προσαρμοστούν ή να κατισχύσουν έναντι άλλων στο περιβάλλον των πλήρως ελεύθερων αγορών που δημιουργούνταν τότε. Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, η Γερμανία, με την πτώση του τείχους και την ενοποίησή της, ισχυροποιείται ακόμα

περισσότερο οικονομικά, όμως ταυτόχρονα αντιμετωπίζει πρόβλημα πληθωρισμού λόγω της αυξανόμενης εσωτερικής ζήτησης που επέφερε η προσάρτηση του ανατολικού τμήματός της.

Η αύξηση των επιτοκίων δανεισμού, που ήρθε ως απάντηση στον εκτροχιασμό του πληθωρισμού, αλλά κυρίως η νομισματική κρίση κερδοσκοπίας απέναντι στα ισχυρά Ευρωπαϊκά νομίσματα (λίρα, λιρέτα, πεσέτα), που είχε ως αποτέλεσμα την υποτίμησή τους, έκαναν το Γερμανικό μάρκο ένα ακριβό, άρα και αποτρεπτικό για εξαγωγές νόμισμα. Η Γερμανία λοιπόν μπροστά στον κίνδυνο ενός ισχυρού κλυδωνισμού στη καρδιά της οικονομίας της, λόγω του ασταθούς νομισματικού περιβάλλοντος της Ευρώπης, έπρεπε να εξασφαλίσει και ταυτόχρονα να ισχυροποιήσει τη θέση της σαν ηγέτιδα δύναμη μέσω της δημιουργίας ενός νέου νομισματικού συστήματος εξυπηρέτησης των συμφερόντων της. Αυτό το νέο σύστημα έπρεπε να χαλιναγωγήσει τη νομισματική απελευθέρωση που συνέβη μετά την κατάρρευση του Bretton Woods, η οποία έδινε τη δυνατότητα στα κράτη να υποτιμούν τα εθνικά τους νομίσματα και να κάνουν τα προϊόντα τους πιο ανταγωνιστικά. Ακριβώς αυτή τη δυνατότητα ήθελε να καταργήσει η Γερμανία αφού μέσω των υποτιμήσεων τα κράτη έκαναν πιο ακριβές τις εισαγωγές τους, άρα δυνητικά μείωναν την απορρόφηση των Γερμανικών προϊόντων.

Ουσιαστικά, για να ξεπεραστεί το εμπόδιο αυτό, η Γερμανία έπρεπε να επιβάλει στα κράτη την απώλεια άσκησης αυτόνομης νομισματικής πολιτικής, έπρεπε δηλαδή τα κράτη να καταργήσουν τα εθνικά τους νομίσματα και να τα αντικαταστήσουν από ένα ενιαίο, Γερμανοκίνητο νόμισμα. Έτσι η στρατηγική του Γερμανικού ιμπεριαλισμού προέβλεπε, μέσω του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Συστήματος, τη σταδιακή σύγκλιση των νομισμάτων των χωρών της Ευρώπης, σε σχέση με την αξία του λεγόμενου τότε ECU. Ουσιαστικά το ECU αποτέλεσε τη βάση πάνω στην οποία ρυθμίστηκαν οι αποκλίσεις των εθνικών νομισμάτων ώστε τελικά να επιτευχθεί η μετέπειτα νομισματική ολοκλήρωση με την υιοθέτηση και κυκλοφορία του ενιαίου νομίσματος, του ευρώ. Όμως αυτές οι αποκλίσεις ρυθμίστηκαν με βάση τα συμφέροντα της Γερμανίας αφού η αξία του ECU πάνω στην οποία θα προσαρμόζονταν τα Ευρωπαϊκά νομίσματα προσδιοριζόταν σκανδαλωδώς απ' την αξία του Γερμανικού μάρκου και μόνο.

Είναι λοιπόν ξεκάθαρο ότι το όραμα του κοινού νομίσματος δεν είχε σε καμία περίπτωση σαν στόχο την αλληλεγγύη και τη συρρίκνωση των αποκλίσεων ανάμεσα στις οικονομίες των χωρών της Ευρώπης, όπως ευαγγελίζονταν οι ελίτ, αλλά αντίθετα στόχος ήταν η επικύρωση της ηγεμονίας του δυτικοευρωπαϊκού κεφαλαίου και κυρίως του Γερμανικού, πάνω στην κερδοφόρα ενιαία Ευρωπαϊκή αγορά. Άλλωστε στη συνθήκη του Μάαστριχτ, στην οποία συμφωνήθηκε η υιοθέτηση του κοινού νομίσματος, έγινε σαφής ο ρόλος του ευρώ, αφού σκόπιμα όχι μόνο δεν προβλέφθηκε καμία ρύθμιση για την εξόφθαλμη αντίθεση, που υπέσκαπτε τα ίδια τα θεμέλια της Ευρώπης, για το γεγονός δηλαδή ότι ήταν αδιανόητο χώρες με τόσο μεγάλες διαφορές στις οικονομίες τους να έχουν ισότιμη σχέση μέσα στο κοινό νόμισμα, αλλά αντίθετα επιβλήθηκαν και κυρώσεις στις χώρες που δεν θα συμμορφώνονταν με τη δημοσιονομική πολιτική που επέβαλαν οι Γερμανοί.

Η ένωση λοιπόν που πραγματοποιήθηκε ήταν νομισματική και όχι πολιτική, αφού οι περιφερειακές χώρες, όπως η Ελλάδα, πέρα απ' τα βραχυπρόθεσμα οφέλη που είχαν απ' την ένταξη στο ευρώ, ουσιαστικά είχαν να αντιμετωπίσουν το δομικό και μακροπρόθεσμο ζήτημα της ανύπαρκτης ανταγωνιστικότητάς τους σε σχέση με τη Γερμανία, και αυτό ακριβώς τις καθιστούσε ως Χώρες - δανειολήπτες αφού ο ρόλος τους ήταν να απορροφούν δάνεια για να ενισχύουν την εκάστοτε εγχώρια ζήτηση των Γερμανικών προϊόντων. Όπως λοιπόν κυνικά ομολόγησε ο πανεπιστημιακός του Μονάχου Martin Wolf, «το ευρώ σχεδιάστηκε, βασικά απ' τη Γερμανική οικονομική ελίτ, με στόχο την καλύτερη εξυπηρέτηση των δικών της συμφερόντων». Τη δήλωση αυτή έρχονται να επιβεβαιώσουν και οι επίσημοι αριθμοί, που αποκαλύπτουν πως το 47% των εξαγωγών, τα 2/3 της ανάπτυξης και το 60% του Γερμανικού πλεονάσματος οφείλονται απ' τις συναλλαγές εντός της Ευρώπης. Ειδικότερα, το τεράστιο πλεόνασμα της Γερμανίας τη μετατρέπει στο μεγαλύτερο πιστωτή - δεσμοφύλακα της Ευρώπης αφού μέχρι το 2010 οι χώρες του βορρά και κυρίως η Γερμανία είχαν αγοράσει κρατικά ομόλογα της Ελλάδας, της Ισπανίας, της Πορτογαλίας και της Ιρλανδίας, των χωρών της περιφέρειας δηλαδή, αξίας περίπου ενός τρισεκατομμυρίου ευρώ.

Συγκεκριμένα στην Ελλάδα και μέσω του φτηνού δανεισμού που προσέφερε η ΕΚΤ διογκώθηκε η κατανάλωση Γερμανικών προϊόντων, με τις πωλήσεις των Γερμανικών αυτοκινήτων από το 1998 ως το 2007 να παρουσιάζουν αύξηση 300%, ενώ οι συνολικές Γερμανικές εξαγωγές στη χώρα παρουσίασαν αύξηση της τάξης του 100%. Όμως την ίδια στιγμή που το Γερμανικό κεφάλαιο σαρώνει την Ελληνική αγορά η εγχώρια οικονομία παρουσιάζει διαρκή συρρίκνωση, αφού οι έστω και ισχνές εξαγωγές στην προ ενταξιακή περίοδο παρουσίαζαν ένα ρυθμό ανάπτυξης στο 7% ενώ μετά την ένταξη η Ελλάδα έχει ένα μόνιμα αρνητικό ρυθμό στο εμπορικό της ισοζύγιο. Ως αποτέλεσμα του ότι η Ελλάδα εισήγαγε περισσότερα απ' αυτά που εξήγαγε ήταν η διαρκή της εξάρτηση απ' τα δάνεια της Ευρώπης αφού το 41,5% των εσόδων απ' τις έστω κι αλλιώς ελάχιστες εξαγωγές πήγαιναν απ' ευθείας στην αποπληρωμή αυτών των δανείων. Η Ελλάδα λοιπόν ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 είχε ένα τεράστιο εξωτερικό χρέος και ταυτόχρονα μια ανύπαρκτη παραγωγική υποδομή που την καθιστούσε ένα δυνάμει χρεοκοπημένο και απόλυτα εξαρτημένο κράτος.

Το σκάσιμο της χρηματοπιστωτικής φούσκας το 2008, που επέφερε την κοινωνική φρίκη που ζούμε σήμερα, αφού οι λαοί ήταν αυτοί που κλήθηκαν να επωμιστούν τις ζημιές των τραπεζών, έφερε στο προσκήνιο, όπως και κάθε κρίση, την αναδιάταξη των ισχυρών καπιταλιστικών δυνάμεων στον παγκόσμιο χάρτη. Η κρίση οξύνει τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, αφού τίθεται η ανάγκη των ισχυρών κρατών να σταθεροποιήσουν αλλά κυρίως να ισχυροποιήσουν τη θέση τους στο διεθνές περιβάλλον. Με όχημα την οικονομική εξόντωση των λαών δυνάμεις όπως η Γερμανία προασπίζουν τα συμφέροντά τους τόσο στην Ευρωπαϊκή όσο και στην παγκόσμια αρένα επικράτησης του ισχυρότερου.

Η κρίση, ακόμα και αν συμβαίνει σ' ένα αχανές παγκοσμιοποιημένο σύστημα

αλληλεξάρτησης των οικονομιών, όπως ακριβώς συμβαίνει σήμερα, επαναφέρει τον εθνικό παράγοντα και τα κράτη, στο όνομα της προάσπισης των δικών τους συμφερόντων, επιδίδονται σ' έναν ακραίο ανταγωνισμό για να μετατοπίσουν τα βάρη της κρίσης από το ένα στο άλλο και κυρίως για να εξασφαλίσουν μια ηγετική θέση στη μετά κρίσης εποχή. Ακόμα ο οξυμένος ανταγωνισμός σε καιρό κρίσης δεν περιορίζεται μόνο μεταξύ των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών (ΗΠΑ - Ε.Ε.) αλλά και εντός τους. Έτσι από τη μια παρατηρούμε τον ανταγωνισμό στη παγκόσμια εμβέλεια του, με τις μεγάλες δυνάμεις όπως ΗΠΑ, Κίνα, Ε.Ε., Ρωσία, να προχωρούν σε επί μέρους συμμαχίες οικονομικού και γεωπολιτικού ενδιαφέροντος, αλλά την ίδια στιγμή να αλληλοσπαράσσονται, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη σύμπραξη της Ε.Ε. με τις ΗΠΑ, μέσω της τρόικας, και την ατέρμονη διαφωνία όσο αναφορά τη διαχείριση (για κούρεμα ή μη) του Ελληνικού χρέους.

Το ίδιο ακριβώς ισχύει και στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών, αφού, όπως εξηγήσαμε και παραπάνω, λόγω της ανισόμετρης ανάπτυξης στο εσωτερικό της Ε.Ε., η πολιτική για τη διαχείριση της κρίσης που επιβάλλεται απ' τους ισχυρούς (Γερμανία) εκφράζει τα δικά τους συμφέροντα και όχι του συνόλου των χωρών της Ευρώπης. Έτσι, βλέπουμε υπερδυνάμεις όπως η Γερμανία και η Γαλλία να κρατούν μεταξύ τους αποστάσεις όσο αναφορά την πολιτική για την έξοδο από την κρίση, αφού η μεν Γερμανία επιβάλλει λιτότητα αντί για εκτύπωση χρήματος και τόνωση των οικονομιών, ώστε να κρατήσει ισχυρό το νόμισμα του ευρώ και να κάνει τους Ευρωπαίους εργαζόμενους πιο φτηνούς, άρα και πιο ελκυστικούς για τις επενδύσεις της. Από την άλλη η Γαλλία, που εγκαλεί τη Γερμανία για την πολιτική της και εμφανίζεται τελευταία ως υπερασπιστής των χωρών του νότου, δεν μπορεί να αντέξει μακροπρόθεσμα την λιτότητα και το ακριβό ευρώ αφού αυτά οδηγούν την κατά τα άλλα ισχυρή οικονομία της στο φαύλο κύκλο της ύφεσης.

Στόχος της Γερμανίας είναι η όσο το δυνατόν λιγότερη εκτύπωση ευρώ, σε αντίθεση με τις ΗΠΑ που τυπώνουν αφειδώς δολάρια, ώστε να μην πληθωριστεί το νόμισμα και χάσει την αξία του κυρίως σε σχέση με την αγορά πετρελαίου. Η εκτύπωση δολαρίων απ' την κυβέρνηση Ομπάμα, άρα και η υποτίμηση του νομίσματος, είναι κάτι το οποίο συμβαίνει για να σωθούν οι χρεοκοπημένες αμερικάνικες τράπεζες αλλά και να τονωθούν οι εξαγωγές. Όμως αυτό αποτελεί δίκικο μαχαίρι αφού η εκτύπωση νομίσματος εκτοξεύει τον πληθωρισμό και ταυτόχρονα κάνει το δολάριο ένα επισφαλές νόμισμα για τις πωλήσεις των πετρελαιοπαραγωγικών χωρών. Η διαφαινόμενη άρνηση αυτών των χωρών να πωλούν τα πετρέλαιά τους σε δολάρια, κάτι που έγινε στο Ιράκ επί Σαντάμ και στη Λιβύη επί Καντάφι, γι' αυτό και οι πόλεμοι εναντίον τους, αλλά και σήμερα με τους Σαουδάραβες να πωλούν ήδη ποσότητες πετρελαίου σε ευρώ, σημαίνει την ενδεχόμενη αποκαθίλωση των ΗΠΑ απ' την κυριαρχία του πλανήτη. Μέσα σ' αυτά τα δεδομένα ο Γερμανικός ιμπεριαλισμός επιχειρεί να εισβάλει στο προσκήνιο ως η επόμενη υπερδύναμη κρατώντας το ευρώ ισχυρό ώστε να αποτελέσει το νέο νόμισμα πετρελαϊκής συναλλαγής, το νέο παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα. Είναι δηλαδή μέσα στους νέους συσχετισμούς που διαμορφώνονται, μέσω ενός νομισματικού πολέμου, που το Γερμανικό κεφάλαιο με όχημα το ευρώ προσπαθεί να ηγηθεί στην επαύριο της παγκόσμιας οικονομίας.

Η σημερινή καπιταλιστική κρίση κάνει ολοφάνερη την καταστροφική φύση του καπιταλισμού. Αυτή η φύση είναι που ξεδιπλώνει σήμερα όλη της την αγριότητα και μη έχοντας άλλη επιλογή, αφού η κρίση υπονομεύει το ζωτικό της χώρο, πατάει πάνω στα δικά μας κορμιά για να ξεπεράσει, και πάλι παροδικά, την ιστορική αντίθεση που καθορίζει το παρόν και το μέλλον του κόσμου, την αντίθεση ανάμεσα σ' αυτούς που κατέχουν τον πλούτο και σ' αυτούς που δεν τους ανήκει τίποτα. Οι λέξεις, όσες σελίδες κι αν γεμίσουν, πάντα στο ίδιο καταλήγουν. Ο καπιταλισμός είναι απλά η πιο ορθολογικοποιημένη μορφή αδυσώπητης εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Είναι ένα πορνείο αξιών που ακόμα και σήμερα μοχθεί να μας πείσει πως η ανθρωπότητα δεν έχει τίποτα καινούργιο να φέρει στο προσκήνιο της ιστορίας. Πως η ανθρώπινη δημιουργία δεν υπάρχει μακριά απ' το βόθρο του κέρδους και της εκμετάλλευσης, πως οι άνθρωποι δεν μπορούν να χτίσουν νέους κόσμους και εποχές χωρίς πολέμους, φτώχεια και ταπείνωση.

Στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή διαδραματίζεται μια κοινωνική τραγωδία, αφού η χώρα είναι κυριολεκτικά χρεοκοπημένη, όμως διατηρείται ζωντανή μόνο και μόνο για να μπορέσουν τα κοράκια του διεθνούς κεφαλαίου να αρπάξουν τον κοινωνικό της πλούτο. Είναι ο λαός που έχει μπει ως ενέχυρο, μέσω της πλήρους αφαιμάξής του, για να κάνουν οι ελίτ τη χώρα ένα ελκυστικό πεδίο επενδύσεων, αφού, μόλις ολοκληρωθεί το πρώτο στάδιο της απόλυτης υποτέλειας της χώρας, θα μονιμοποιηθεί μια κατάσταση ενός πάμφθηνου και απελπισμένου εργατικού δυναμικού το οποίο θα λεηλατηθεί ολοκληρωτικά. Τα μνημόνια που δεσμεύουν τη χώρα είναι ουσιαστικά προγράμματα σταδιακής προσαρμογής στις νέες ανάγκες του κεφαλαίου οι οποίες επιβάλλουν νέους τρόπους άσκησης πολιτικής, με περαιτέρω περιορισμό των εθνικών κοινοβουλίων, με πλήρη διάλυση του κοινωνικού κράτους, με τοποτηρητές, με καθίζηση των μισθών και των συντάξεων. Αυτή ακριβώς είναι η συνταγή που ακολουθείται απ' τα μνημόνια και εφαρμόζεται πρόθυμα απ' τα ντόπια ιδιοτελή καθάρματα των πολιτικών κομμάτων εξουσίας.

Η Ελλάδα είναι μια χώρα παρηκμασμένη, μια χώρα βυθισμένη στο σκοτάδι της υποτέλειας, της κρατικής βίας και της φτώχειας. Μια κάστα γελοίων, ανήθικων και διεφθαρμένων ως το κόκκαλο κυβερνάει την Ελλάδα και την οδηγεί στο γκρεμό, έχοντας το θράσος να μιλάει για αγώνα σωτηρίας της χώρας και για υπεύθυνη πολιτική στάση. Έχουν το θράσος να μιλάνε για πατριωτισμό αυτοί που υπογράφουν, και μάλιστα κάποιοι χωρίς καν να τις διαβάσουν, συμβάσεις εκχώρησης εθνικής κυριαρχίας. Γνωρίζουμε πως οι μνημονιακές κυβερνήσεις είναι κυβερνήσεις ειδικής αποστολής, ώστε να εξυπηρετήσουν στο ακέραιο τα συμφέροντα της ντόπιας και διεθνούς ελίτ με οποιονδήποτε τρόπο. Είναι αναλώσιμοι και το γνωρίζουν και οι ίδιοι, αφού τα μέτρα - σοκ δεν μπορούν να εφαρμοστούν χωρίς πολιτικό κόστος ακόμα και στο πλαίσιο υπονόμησης των θεσμών της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Όμως, ακόμα κι αν η πολιτική νηφαλιότητα δεν αναγνωρίζει πρόσωπα αλλά τους ταξικούς συσχετισμούς που αυτά υπηρετούν, η ιδιαιτερότητα της σημερινής συγκυβέρνησης είναι ότι αντανακλά, μέσω των εκπροσώπων της, το συνολικό τέλμα στο οποίο έχει πέσει η χώρα. Φασίστες, εξουσιομανείς, ημίτρελοι, τηλεπερσόνες, μίζαδόροι, πρώην

αντιμνημονιακοί και νυν νεοκονσουλτατοί των Ευρωπαίων, απαρτίζουν το επιτελείο - θίασο επιβολής των μνημονίων, κάτι που αποδεικνύει το πολιτικό και πολιτισμικό επίπεδο των ανθρώπων που κρατάνε την τύχη του λαού στα χέρια τους. Αυτή η κοινωνική μειοψηφία που κυβερνάει τη χώρα είναι και αυτή που τελικά αποδεικνύεται άκρως αποτελεσματική για τις ελίτ αφού από το 2010 που η Ελλάδα μπήκε σε καθεστώς ελεγχόμενης χρεοκοπίας έχει εφαρμόσει αγόγγυστα και σθεναρά την αντικοινωνική πολιτική των μνημονίων.

Τα μνημόνια, λοιπόν, αποτελούν τη θεσμική παραχώρηση της χώρας στις διαταγές του κεφαλαίου και μέσω αυτών υλοποιείται ο διακαής πόθος των ντόπιων και ξένων αφεντικών για την απόλυτη υποτίμηση των ζώων μας. Άλλωστε, όπως διαμηνύει η κυβέρνηση, στόχος της χώρας είναι να γίνει πιο ανταγωνιστική ώστε να βγει απ' την κρίση. Αυτός ακριβώς θα είναι και ο κόλαφος για τον Ελληνικό λαό αφού ανταγωνιστικότητα σημαίνει να γίνουμε φτηνοί, πειθαρχημένοι και χωρίς δικαιώματα εργάτες. Από την πρώτη στιγμή αυτή την επιδίωξη εξυπηρετούν τα μνημόνια τα οποία χαίρουν της απόλυτης στήριξης της ντόπιας αστικής τάξης (βιομήχανοι, εφοπλιστές, μεγαλοεπιχειρηματίες), αφού εφαρμόζουν σημείο προς σημείο τη σταδιακή υποτίμησή μας. Έτσι η αντικοινωνική διαχείριση της κρίσης στην Ελλάδα που εκτελούσε τις οδηγίες των Γερμανών προέβλεπε ήδη από το πρώτο μνημόνιο μια σκληρή δημοσιονομική πολιτική για τη μείωση του ελλείμματος, κάτι το οποίο πρακτικά σήμαινε τη μείωση δημοσίων δαπανών σε υγεία και παιδεία ταυτόχρονα με τη δραστική μείωση των μισθών και των συντάξεων. Την ίδια στιγμή επιβλήθηκαν μειώσεις μισθών και στον ιδιωτικό τομέα αλλά και μια γενικότερη αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων προς όφελος των αφεντικών (ελαστικοποίηση, μείωση εισφορών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων).

Και ενώ το μνημόνιο έβαζε στο στόχαστρο το λαό και τις βασικές του ανάγκες, την ίδια στιγμή θωράκιζε την κυριαρχία του διεθνούς κεφαλαίου με το δάνειο των 110 δισ. ευρώ, από τα οποία τα 10 θα πήγαιναν για την ενίσχυση των χρεοκοπημένων Ελληνικών τραπεζών. Παρά τις εξαγγελίες της τότε κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, περί ενίσχυσης της οικονομίας μέσω του δανείου, ήταν ξεκάθαρο ότι τα λεφτά πήγαιναν για την αποπληρωμή των τόκων προηγούμενων δανείων βυθίζοντας έτσι την Ελληνική οικονομία στο φαύλο κύκλο διόγκωσης του χρέους της.

Ήταν δηλαδή πρωταρχική ανάγκη να διασωθούν οι Ευρωπαϊκές τράπεζες απ' τα τοξικά Ελληνικά ομόλογα, κάτι που μέσω των μνημονίων επιτεύχθη, αφού στο πρώτο μνημόνιο οι Γερμανικές τράπεζες κατείχαν 65,5 δισ. ευρώ απ' το χρέος της Ελλάδας ενώ ενάμιση χρόνο μετά το ποσό αυτό είχε πέσει στα 15 δισ. ευρώ. Έτσι, το σχέδιο για τη διάσωση της Ελλάδας ήταν ένα σχέδιο ουσιαστικά για τη διάσωση των δανειστών της, αφού οι Ευρωπαϊκές τράπεζες κατείχαν το 79% του συνολικού χρέους της χώρας. Ο «μονόδρομος» λοιπόν της Ευρώπης όχι μόνο δεν προστάτησε τη χώρα απ' τη χρεοκοπία, αλλά αντίθετα επέβαλε τους όρους για την ολοκληρωτική καταστροφή της. Εξ αρχής οι επιστάτες της τρόικας προώθησαν μια οικονομική πολιτική - σοκ αντίστοιχη με αυτήν που εφαρμόσε το ΔΝΤ στις λατινοαμερικάνικες χώρες τη δεκαετία του 1970 που

περιελάμβανε ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, μειώσεις μισθών και συντάξεων, ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας.

Αυτήν ακριβώς την πολιτική σκιαγράφησαν και οι λεγόμενες επικαιροποιήσεις των μνημονίων, οι οποίες επέβαλαν τον αργό οικονομικό θάνατο του Ελληνικού λαού μέσω του ανοίγματος των κλειστών επαγγελμάτων, την περαιτέρω μείωση μισθών, συντάξεων και δημοσίων δαπανών, την ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ και το ξεπούλημα των λιγνιτωρυχείων της ΔΕΗ με αποκορύφωμα την απόφαση για ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας που θα άγγιζε τα 50 δισ. ευρώ. Παράλληλα με τη κοινωνική λεηλασία η Ελλάδα γίνεται θεσμικά αιχμάλωτη των δανειστών της αφού τα μνημόνια περνάνε στην ισχύ του Αγγλικού δικαίου, ενός δικαίου που κανονικά δεν έχει καμία ισχύ στην Ελλάδα, είναι όμως το πλέον βολικό για την τρόικα αφού θεωρείται ιδιαίτερα σκληρό απέναντι στους οφειλέτες. Η πλέον όμως άμεση απόδειξη για την ολοκληρωτική παράδοση της χώρας στις ελίτ είναι το άρθρο 14(5) της δανειακής σύμβασης, όπου προβλέπεται η αμετάκλητη και άνευ όρων παραίτηση από κάθε ασυλία της Ελλάδας όσον αφορά τα περιουσιακά της στοιχεία, κάτι που σημαίνει ότι στην ενδεχόμενη αδυναμία αποπληρωμής των χρεών της η χώρα παραδίδει ακόμα και της πλουτοπαραγωγικές της πηγές χωρίς καμία δυνατότητα αναστολής ή ακύρωσης των αποφάσεων κατάσχεσης.

Επίσης, ο νόμος 3847/2010 δίνει την εξουσιοδότηση στον εκάστοτε υπουργό οικονομικών να υπογράφει κατά το δοκούν και χωρίς την επικύρωση της βουλής δανειακές συμβάσεις με άλλες χώρες της Ευρωζώνης. Με αυτόν τον τρόπο υπονομεύουν το ίδιο το σύνταγμα που υποτίθεται πως υπηρετούν, αφού πραξικοπηματικά ο εκάστοτε, εγκάθετος των Ευρωπαίων, υπουργός θα προχωρά σε συμφωνίες χωρίς το εμπόδιο της αντιπολίτευσης εντός του κοινοβουλίου. Τέλος, και όσον αναφορά την ταπεινωτική αιχμαλωσία της χώρας, το ΔΝΤ επέβαλε την τοποθέτηση δικών της επιτηρητών στα σημεία κλειδιά της οικονομίας, δηλαδή στις τράπεζες, στο υπουργείο οικονομικών και στα ασφαλιστικά ταμεία, ώστε να υπάρχει πλήρης εποπτεία της Ελλάδας απ' τους δανειστές της.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της απόλυτης υποτέλειας, η οικονομία, όπως ήταν άλλωστε αναμενόμενο, δεν παρουσίασε σημάδια ανάκαμψης αφού μια χώρα στα πρόθυρα της ολοκληρωτικής πτώχευσης ήταν αυτονόητο ότι δεν προσέλκυε επενδύσεις ώστε να μειώσει τα ελλείμματα, αντίθετα βυθιζόταν ολοένα και περισσότερο στο φαύλο κύκλο της ύφεσης, κάτι που συρρίκωνε τα κρατικά έσοδα και ταυτόχρονα διόγκωνε το χρέος λόγω του «σωτήριου» δανεισμού. Όμως απέναντι στον φαύλο κύκλο της ύφεσης, που υπονόμει όχι μόνο το μέλλον της Ελλάδας, αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης, η Γερμανία απάντησε με μέτρα ακόμα μεγαλύτερης λιτότητας, όπως έγινε με το σύμφωνο του ευρώ το 2011, το οποίο και αποτέλεσε ένα είδος Ευρωπαϊκού μνημονίου για τη μεγαλύτερη μείωση των μισθών, την ισοπέδωση των εργασιακών δικαιωμάτων αλλά και τη διάλυση του κοινωνικού κράτους, ώστε να μπορέσει η Γερμανία να ανταγωνιστεί τα φθηνά προϊόντα, κυρίως της Κίνας, μέσω της μείωσης του εργατικού κόστους και κατ' επέκταση τη μείωση των τιμών των προϊόντων.

Η Ελληνική κυβέρνηση συντάχθηκε πρόθυμα στην καταστροφική Γερμανική γραμμή για λιτότητα ενώ την ίδια στιγμή υποσχόταν στο λαό ισορροπία και επαναφορά στην ανάπτυξη. Όμως, η πραγματικότητα έδειχνε μια οικονομία να καταρρέει με την τρόικα να επιβάλλει και πάλι νέα μέτρα ακόμη μεγαλύτερης λιτότητας και διάλυσης του κοινωνικού ιστού μέσω του λεγόμενου μεσοπρόθεσμου προγράμματος. Με το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα τέθηκαν οι βάσεις για το τέλος του κοινωνικού κράτους, αφού προέβλεπε τη μείωση των λειτουργικών δαπανών του δημοσίου, τη συγχώνευση φορέων του δημοσίου, άρα και τις απολύσεις όσων περισσεύουν, την αναδιάρθρωση των ΔΕΚΟ με νέες απολύσεις, τη μείωση δαπανών για την υγεία (140 εκατ. ευρώ) μέσω κλεισίματος νοσοκομείων, την επιβάρυνση των ασφαλισμένων με την επιπλέον συμμετοχή στις τιμές των φαρμάκων, τη μείωση των κοινωνικών παροχών (5,5 δισ. ευρώ) από τη μείωση των επιδομάτων του ΟΑΕΔ, των εφάπαξ και των συντάξεων, αύξηση της φορολογίας και τέλος μειώσεις στους ΟΤΑ (1,5 δισ. ευρώ).

Τέλος μέσω του εφαρμοστικού νόμου του μεσοπρόθεσμου προγράμματος συστάθηκε το ταμείο αξιοποίησης ιδιωτικής περιουσίας του δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ), ένας μηχανισμός που εξυπηρετούσε την ομαλότερη διαδικασία λεηλασίας της δημόσιας περιουσίας από την τρόικα. Το ταμείο αυτό πήρε υπό την εξουσία του ολόκληρη την περιουσία του δημοσίου, με στόχο το ξεπούλημά της στους δανειστές αφού τα έσοδα του ταμείου θα πήγαιναν αποκλειστικά στην αποπληρωμή του χρέους. Είναι ενδεικτική αυτής της λεηλασίας η παράγραφος 7 του άρθρου 2 του εφαρμοστικού νόμου όπου υπαγορεύει την αμετάκλητη κατοχή ενός περιουσιακού στοιχείου στο ταμείο χωρίς δικαίωμα αναμεταβίβασης στον προηγούμενο κάτοχο.

Έτσι το Ελληνικό κράτος παραδίδει την περιουσία του χωρίς δικαίωμα επανάκτησής της ώστε να εξασφαλιστεί η απρόσκοπτη λεηλασία χωρίς δικαίωμα θεσμικής παρεμβολής προς τους δανειστές. Η Ελλάδα δηλαδή γίνεται μια υποτελής και πλήρως απαξιωμένη χώρα χωρίς δικαίωμα πάνω στην ίδια της την περιουσία, αφού ακόμα και μέσα στο διοικητικό συμβούλιο του ΤΑΙΠΕΔ παρίστανται εκπρόσωποι της τρόικας ώστε να ελέγχουν και να κατευθύνουν τη διαδικασία του ξεπουλήματος. Και ενώ η Ελλάδα κυριολεκτικά ξεζουμίζεται για να θωρακιστούν οι ελίτ, έρχεται ο βαθύς χαρακτήρας της κρίσης να φέρει άλλον ένα αναπόφευκτο κύκλο ύφεσης και συρρίκνωσης του Ευρωπαϊκού ΑΕΠ κάνοντας άμεση την ανάγκη μιας αναδιάρθρωσης του Ελληνικού χρέους. Έτσι οι ελίτ της Ευρώπης προχωρούν σε μια μαζική καταστροφή κεφαλαίων μέσω του PSI, του κουρέματος δηλαδή των Ελληνικών ομολόγων που κατείχε ο ιδιωτικός τομέας (τράπεζες).

Το PSI το συνοδεύουν μέτρα 130 δισ. ευρώ, το λεγόμενο δεύτερο μνημόνιο, που συμφωνήθηκε τον Φλεβάρη του 2012. Με το δεύτερο μνημόνιο οι ελίτ επαναφέρουν τον εργασιακό μεσαίωνα με τη μείωση κατά 22% του κατώτατου μισθού και επιπλέον 10% για τους νέους κάτω των 25 ετών ενώ ταυτόχρονα καταργούνται οι φοροαπαλλαγές, μειώνονται κι άλλο οι συντάξεις, επιβάλλεται η εφεδρεία και οι απολύσεις 15 χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων, κλείνει ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας και τέλος αυξάνεται ο ΦΠΑ σε τρόφιμα, φάρμακα και εισιτήρια των μέσων μεταφοράς. Ουσιαστικά η Ελλάδα

γίνεται προτεκτοράτο της Ευρώπης με το PSI να αποτελεί την κεφαλαιοποίηση του σχεδιασμού μετατόπισης των ζημιών της κρίσης απ' τις ελίτ στο λαό, αφού με το κούρεμα των ομολόγων το Ελληνικό δημόσιο χρεοκοπεί, με τα ασφαλιστικά ταμεία της χώρας να καταρρέουν και το αποθεματικό τους να μένει στο μισό, αφού επί πρωθυπουργίας Σημίτη είχε εξουσιοδοτηθεί η τράπεζα της Ελλάδας να παίρνει τα αποθεματικά των ταμείων και να τα κάνει ομόλογα, δηλαδή, τζόγο στο χρηματιστήριο. Έτσι, τα χρήματα του Ελληνικού λαού έγιναν λάφυρο στα χέρια των τραπεζιτών και μετά το PSI εξαϋλώθηκαν, με τους συνταξιούχους να σπρώχνονται στον γκρεμό της ανέχειας και της φτώχειας.

Επίσης, με το PSI το χρέος της χώρας περνά απ' τα χέρια των ιδιωτών στα χέρια των κρατών - δανειστών, κάτι που σήμαινε ακόμα μεγαλύτερη εξάρτηση από τις ισχυρές χώρες της Ευρώπης αφού αυτές με τον εκβιασμό του χρέους μπορούν να επιβάλλουν ακόμη πιο σκληρά μέτρα στην Ελλάδα. Σταχυολογώντας, λοιπόν, πάνω στα μνημόνια και τις διάφορες επικαιροποιήσεις τους, όπως αυτή του Φλεβάρη του 2013 με αιχμή την απόφαση για καθορισμό του κατώτατου μισθού απ' την κυβέρνηση, καταργώντας έτσι τις συλλογικές συμβάσεις και την όποια δυναμική του συνδικαλιστικού κινήματος, παρατηρούμε ότι σταδιακά και πραξικοπηματικά, ακόμα και για τους θεσμούς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας (αφού οι διατάξεις των μνημονίων εφαρμόζονται εν τάχει μέσω πράξεων νομοθετικού περιεχομένου), εγκαθιδρύεται στη χώρα ένα καθεστώς εκτάκτου ανάγκης. Μιας έκτακτης ανάγκης στην υπηρεσία των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Και ενώ η δημαγωγία για τη «σωτηρία» της χώρας συνεχίζεται, μάταια πια, απ' την κυβέρνηση, η δυστυχία του Ελληνικού λαού καταγράφεται σε στατιστικές που όμοιες τους υπάρχουν μόνο σε χώρες που βιώνουν εμπόλεμη κατάσταση. 1,5 εκατομμύριο άνεργοι, 300 χιλιάδες παιδιά στερούνται τα βασικά αγαθά, 44% των οικογενειών αδυνατούν για τη πλήρη διατροφή των παιδιών τους, 30 χιλιάδες μαθητές βιώνουν επισιτιστική ανασφάλεια, 350 χιλιάδες σπίτια είναι χωρίς ρεύμα, 1 εκατομμύριο εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι από 1 έως 12 μήνες, το 68% των Ελλήνων ζει κάτω απ' το όριο της φτώχειας, 55% μείωση στα εισοδήματα και 40% μείωση των ονομαστικών μισθών από την αρχή της κρίσης. Η Ελλάδα βρίσκεται πράγματι σε εμπόλεμη κατάσταση αφού η ντόπια και ξένη ελίτ έχει επιβάλει στον λαό μια νέου τύπου κατοχή χωρίς καμιά προοπτική επανάκαμψης και επιστροφής στην έστω και επίπλαστη ευημερία.

Το βάθος της σημερινής κρίσης δεν είναι δυνατόν να ξεπεραστεί με τα βραχυπρόθεσμα μέτρα λιτότητας αφού είναι αυτά που προλογίζουν το επόμενο και πιο ισχυρό ξέσπασμα της κρίσης. Η λιτότητα φέρνει την ύφεση και η ύφεση την κρίση. Οι ελίτ είναι ξεκάθαρα ανίκανες, προς το παρόν, να διαχειριστούν τη κρίση και να διαμορφώσουν τους όρους επανάκαμψης, αφού για να γίνει αυτό χρειάζεται μια ραγδαία αναδιάρθρωση του μοντέλου κερδοφορίας των τελευταίων δεκαετιών. Άλλωστε είναι ο χαρακτήρας της νεοφιλελεύθερης οικονομίας και δη ο χρηματοπιστωτικός, η καρδιά δηλαδή της παγκόσμιας κερδοφορίας για πάνω από 30 χρόνια, που αυτή τη στιγμή βρίσκεται ανίατα εκτεθειμένος. Η εντατικοποίηση της παραγωγής, η μετακίνηση των εργοστασίων στις

φτηνές χώρες της Ασίας και κυρίως η επένδυση των κερδών στα χρηματιστήρια, η μεταφορά δηλαδή των κεφαλαίων όχι και πάλι στην παραγωγή με επενδύσεις σε εξοπλισμούς και νέες τεχνολογίες αλλά κυρίως με επενδύσεις σε χρηματιστηριακά προϊόντα, ήταν αυτά που καθόρισαν τη δομή της σύγχρονης οικονομίας.

Η μεταφορά της κερδοφορίας απ' την πραγματική οικονομία στην πλασματική των χρηματιστηρίων ήταν αυτή που δημιούργησε και την τεράστια φούσκα που έσκασε το 2008 με το κραχ των Αμερικάνικων τραπεζών. Σήμερα, λοιπόν, που η κρίση κλυδωνίζει τη καρδιά της οικονομίας και όχι κάποια επί μέρους λειτουργία της, για να μπορέσει το κεφάλαιο να κερδοφορήσει και πάλι, θα πρέπει είτε να ξαναγυρίσει στη φάση ενίσχυσης της παραγωγής είτε να βρει νέες τεχνολογικές καινοτομίες ως μέσο επενδύσεων. Όμως αυτή τη στιγμή και οι δύο περιπτώσεις αποκλείονται λόγω του παγκόσμιου ανταγωνισμού, αφού από τη μια η ενίσχυση της παραγωγής θα σήμαινε επιστροφή στο κράτος πρόνοιας, κάτι που σήμερα είναι απαγορευτικό αφού ο ανταγωνισμός καθορίζεται απ' την υποτίμηση της τιμής των προϊόντων, άρα και της υποτίμησης των εργατών.

Απ' την άλλη οι επενδύσεις στις καινοτομίες εκτός από ακριβές (πράσινη ανάπτυξη) είναι και ιδιαίτερα επισφαλείς αφού στο σημερινό ασταθές νομισματικό περιβάλλον, που δημιουργεί η έξαρση της κρίσης, είναι ριψοκίνδυνο για τις ελίτ να προχωρήσουν μαζικά σε επενδύσεις αβέβαιης αποτελεσματικότητας. Η μόνη λύση λοιπόν, όπως άλλωστε μας διδάσκει και η ιστορική εμπειρία, είναι η μαζική καταστροφή κεφαλαίων, δηλαδή η χρεοκοπία και η εξαφάνιση τραπεζών, οργανισμών ακόμα και χωρών. Όμως, στην παγκόσμια μορφή που έχει σήμερα η οικονομία και με τα ασύλληπτα για τον ανθρώπινο κεφάλαια που πρέπει να καταστραφούν, διαφαίνεται ότι η διαδικασία αυτή, ενώ είναι αναπόφευκτη, την ίδια στιγμή είναι και καθοριστική για το μέλλον όχι μόνο του καπιταλισμού αλλά ολόκληρης της ανθρωπότητας. Το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα γίνει η καταστροφή των κεφαλαίων δεν είναι ένα πλαίσιο απόλυτης σύμπλευσης της παγκόσμιας ελίτ αλλά ένα πλαίσιο ακραίου ανταγωνισμού. Το ποια χώρα θα βγει κερδισμένη και με τις λιγότερες απώλειες από αυτή τη διαδικασία και κυρίως ποια θα παίζει το καθοριστικό ρόλο της επόμενης μέρας επαναφέρει στο σήμερα το ζήτημα της επίλυσης της κρίσης μέσω ενός πολέμου.

Όμως, πριν προχωρήσουμε σε μια ριψοκίνδυνη, αλλά καθόλου απίθανη, εκτίμηση για ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο θα πρέπει να προετοιμαστούμε για τις πιο άμεσες επιπτώσεις της κρίσης με επίκεντρο τη χώρα μας. Η Ελλάδα βρίσκεται σ' ένα οριακό σημείο. Οι ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις με την κοινά ομολογούμενη αδυναμία διαχείρισης του χρέους, με την άνοδο του φασισμού, με τον πλήρη αποδεκατισμό των παραδοσιακών κομμάτων εξουσίας και την επερχόμενη πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά είναι μόλις μερικά απ' τα δεδομένα που συμπυκνώνουν τον ιστορικό χρόνο, όχι απαραίτητα υπέρ της επαναστατικής υπόθεσης αλλά ενδεχομένως υπέρ ενός ακόμα πιο ακραίου, ολοκληρωτικού καθεστώτος απ' αυτό στο οποίο ζούμε σήμερα.

Η επεξεργασία αυτού του ιστορικού χρόνου και η δημιουργία των όρων που αυτός θα

λειτουργήσει ενισχυτικά στην επαναστατική διαδικασία είναι ένα πρώτο καθήκον. Όμως, από την άλλη και ελλείψει ενός ήδη συγκροτημένου επαναστατικού κινήματος, οφείλουμε να προετοιμαστούμε για μια ενδεχόμενη ακαριαία πολιτική εκτροπή η οποία θα είναι μη διαχειρίσιμη χωρίς την απαραίτητη πολιτικο-στρατιωτική υποδομή μας.

Και για να γίνουμε συγκεκριμένοι: Αποτελεί ή όχι ένα μείζον ζήτημα το βραχυπρόθεσμο αδιέξοδο για τη διαχείριση της κρίσης στην Ελλάδα και το ενδεχόμενο εξόδου της χώρας απ' το ευρώ; Είναι ζήτημα ή όχι ποια θα είναι η επόμενη μέρα για τη χώρα και ποιοι θα αναλάβουν να την κυβερνήσουν; Είναι ζήτημα ή όχι το επερχόμενο κυβερνητικό φιάσκο του ΣΥΡΙΖΑ και το ενδεχόμενο, μετά την πτώση του, ακυβερνησίας και αλληπάλληλων εκλογών, αφού δεν υπάρχει μέχρι στιγμής εναλλακτικό αστικό κόμμα διαχείρισης; Είναι εν τέλει ανοιχτό ή όχι το ενδεχόμενο, τόσο η Ελλάδα να ζήσει μια εξέγερση όσο και μια νέου τύπου χούντα; Και το κίνημα ποια θέση παίρνει μέσα σ' αυτά τα ενδεχόμενα; Μιας ακατάληπτης συνθηματολογίας περί αντεξουσίας ή μιας προετοιμασίας δομών πρώτα απ' όλα για να αμυνθεί στην κατασταλτική λαίλαπα που έτσι κι αλλιώς θα ακολουθήσει και ύστερα για να επιχειρήσει την καθοριστική έφοδο την κατάλληλη στιγμή;

Πάνω σ' αυτούς τους προβληματισμούς θεωρούμε ότι η ένοπλη δράση αποκτά μια βαρύνουσα σημασία σήμερα αφού το ζήτημα της συνολικής αντιπαράθεσης με την ελίτ και τους μηχανισμούς της φεύγει απ' την σφαίρα του ρομαντισμού και της υποκειμενικότητας και μπαίνει στην ημερήσια διάταξη της άμεσης ανάγκης για ανάπτυξη των δυνάμεων του κινήματος. Ο ένοπλος αγώνας γίνεται επίκαιρος και απαραίτητος όταν αναγνωρίζουμε τον βαθμό της ταξικής επίθεσης που δεχόμαστε σήμερα, όταν αντιλαμβανόμαστε με διαύγεια, σχέδιο και προσοχή ότι ο αγώνας σήμερα χρειάζεται της απαιτούμενες υπερβάσεις από όλους μας, για να μπορέσουμε να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων της εποχής. Ο ένοπλος αγώνας που διεξάγουμε εμείς, και καλούμε όλες τις ριζοσπαστικές δυνάμεις να συστρατευθούν μαζί μας, δεν θέλει και δεν μπορεί να είναι υποκατάστατο του λαϊκού - μαζικού παράγοντα. Από θέση αρχής πιστεύουμε ότι μόνο ο λαός μπορεί να εκτρέψει τα σχέδια των κυρίαρχων και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια επαναστατική κατάσταση. Σκοπός μας λοιπόν είναι μέσω των επιθέσεών μας να λειτουργούμε τροχιοδεικτικά και να κατευθύνουμε τη λαϊκή αγανάκτηση προς τον πραγματικό, ταξικό εχθρό, να στοχοποιούμε δηλαδή τους υπεύθυνους των κοινωνικών δεινών και να αποδεικνύουμε ότι δεν είναι άτρωτοι, δεν είναι απροσπέλαστοι.

Όμως το πιο σημαντικό θεωρούμε πως είναι η δύναμη αποτελεσματικότητας των ένοπλων επιθέσεων, ιδιαίτερα σήμερα, αφού μέσα σ' αυτό το εύθραυστο πολιτικό σκηνικό που ζούμε, από τη μία η ένοπλη δράση μπορεί να αποσταθεροποιήσει τα σχέδια των ελίτ και από την άλλη να καθορίσει την ανάπτυξη των ευνοϊκών συσχετισμών προς την επαναστατική κατεύθυνση. Η ανακοίνωση της αποχώρησης του Γερμανού πρέσβη απ' την Ελλάδα μετά την επίθεσή μας είναι μια τέτοια μικρή αλλά σημαντική νίκη. Θεωρούμε – και αυτό υπηρετούμε ως καθήκον – πως μια συσπείρωση των ομάδων κάτω από ένα συγκεκριμένο σχέδιο δράσης παράλληλα με ένα μαζικό δυναμικό κίνημα θα μπορούσαν πραγματικά να αναπτύξουν δυνάμεις αναχαίτισης των μνημονίων και να παίξουν τελικά ένα καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις της χώρας.

Στη δεδομένη συγκυρία λοιπόν, ο στόχος μιας πολιτικής ομάδας που φιλοδοξεί με τη δράση της να προωθήσει τις διαδικασίες πολιτικής συγκρότησης των προλεταριακών - λαϊκών δυνάμεων του τόπου, δεν μπορεί παρά να είναι επικεντρωμένος στην προσπάθεια σύνθεσης μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής. Ακριβέστερα, στη διαμόρφωση μιας νέας διαλεκτικής ανάμεσα στην επαναστατική τακτική και τη στρατηγική, η οποία θα επιχειρεί συνδέοντας το ενδιάμεσο αίτημα με το συνολικό πρόταγμα να συναρθρώσει τη μεταρρυθμιστική πολιτική με την επαναστατική σε ένα ενιαίο πρόγραμμα πάλης. Αυτό το πρόγραμμα θα απαντά στα καίρια προβλήματα της εποχής όσο και στις δυνατότητες που αυτή ανοίγει για το σχηματισμό, ενός νέου ιστορικού μπλοκ, ενός σύγχρονου – δυνάμει – επαναστατικού υποκειμένου.

Υπό αυτήν την οπτική, ο βασικός άξονας σε μια διαδικασία (ανα)σύνθεσης της επαναστατικής στρατηγικής στη χώρα μας και συγκρότησης, κατ' επέκταση, μιας σύγχρονης μετωπικής λαϊκής οργάνωσης ξεκινά απ' τη δημιουργία σε πολιτικό επίπεδο ενός προγράμματος ανατροπής και οικοδόμησης, γύρω από το οποίο θα συσπειρωθεί και αργότερα θα συστρατευτεί το υπό ανάδυση μπλοκ. Και ένα τέτοιο πρόγραμμα, στη φάση αυτή τουλάχιστον που βρισκόμαστε σήμερα, δηλαδή της εμβρυακής ζύμωσης και του ασθενικού ακόμα διαλόγου, δεν μπορεί να είναι ούτε ένα είδος οδικού χάρτη που θα μας οδηγεί εκ του ασφαλούς στην επαναστατική κατάσταση ούτε, πολύ περισσότερο, η περιγραφή ενός ιδανικού μοντέλου λειτουργίας μιας άλλης κοινωνίας. Εξίσου όμως δεν μπορεί να είναι και μια αφηρημένη διανοητική κατασκευή που γρήγορα θα μετατραπεί, όπως τόσες αντίστοιχες στο παρελθόν, σε ένα ακόμα «σχέδιο επί χάρτου» ή σε ένα νέο «σύμβολο πίστης» που θα απευθύνεται αποκλειστικά στους εντός των τειχών μνημένους.

Αν θεωρούμε, λοιπόν, ότι η γείωση του – υπό κατάρτιση – προγράμματος με την πραγματικότητα του κοινωνικού και ταξικού γίγνεσθαι αποτελεί την εγγύηση που του διασφαλίζει τη λειτουργικότητα του ως εργαλείου επαναστατικού μετασχηματισμού, τότε είμαστε υποχρεωμένοι να το «φορτώσουμε» κατά το σχεδιασμό του με το ειδικό βάρος κάποιων βασικών αντικειμενικών κριτηρίων. Συνοπτικά, τέτοια σε ό,τι μας αφορά στην περίοδο που διανύουμε εκτιμούμε ότι είναι αφενός ο εντοπισμός των κρίσιμων στόχων που θα ορίζουν τη ρήξη και την ακύρωση των κεντρικών στηριγμάτων του αντιπάλου, εκείνων δηλαδή των πολιτικών αιτημάτων που η υλοποίησή τους θα σήμαινε την αποσταθεροποίηση της αστικής εξουσίας και την εκκίνηση μιας εναλλακτικής πορείας για τον τόπο, και αφετέρου η σύνδεση του (προγράμματος) με τις υπάρχουσες κοινωνικές και κινηματικές εμπειρίες αγώνα και πειραματισμού.

Αυτόν ακριβώς τον ρόλο που αναζητά το πρώτο κριτήριο διαδραματίζουν οι πολιτικοί στόχοι της εξόδου της χώρας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωζώνη, της διαγραφής του χρέους, της εθνικοποίησης των τραπεζών και των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων και της ριζικής αναδιανομής εισοδήματος υπέρ των εργαζόμενων (τμήμα της οποίας αποτελεί βέβαια και η κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων). Δεν μιλάμε για την αναβίωση ενός «οικονομικού εθνικισμού» ή μιας «εθνικής

περιχαράκωσης», όπως ισχυρίζονται ορισμένοι, ούτε όμως και μεταρρυθμισμό όπως αυτόρεσκα διατείνονται οι «πούροι» αντικαπιταλιστές του ΚΚΕ, τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και σχεδόν σύσσωμος ο αναρχικός χώρος, παραβλέποντας ότι η ταξική πάλη δεν διεξάγεται ποτέ ως καθαρή αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας ούτε βέβαια γύρω από αφηρημένες έννοιες, όπως π.χ. η αταξική κοινωνία, αλλά πάντοτε γύρω από υλικά συμφέροντα και κοινωνικές ανάγκες, δηλαδή από τα ζωτικά αιτήματα – έστω και αντιφατικά – κάθε εποχής. (Και εδώ θα λέγαμε ότι ταιριάζει απόλυτα η γνωστή ρήση του Λένιν για τις καθарές Επαναστάσεις και τη ματαιότητα του να περιμένει κάποιος να τις δει όσο ζει).

Αντίθετα, η παραπάνω στοχοθεσία, στο βαθμό βέβαια που διεκδικεί τη δημιουργία ενός μαχόμενου λαϊκού κινήματος, σηματοδοτεί το πέρασμα στη σύγκρουση με τον σκληρό πυρήνα θωράκισης της αστικής εξουσίας της χώρας. Προσδιορίζει δε ρητά το κρίσιμο σημείο για την εκκίνηση της πορείας της χώρας προς μια αυτοδύναμη οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη, απαλλαγμένη από τις προτεραιότητες της καπιταλιστικής κερδοφορίας και των αναγκαιοτήτων που η μπερλιαριστική εξάρτηση επιβάλλει. Παράλληλα προωθεί τη – μειοψηφική μεν, ανερχόμενη δε – λαϊκή απαίτηση για μια ριζική παραγωγική ανασυγκρότηση. Όχι – κατ' ανάγκη – με την έννοια μιας ποσοτικής μεγέθυνσης, ούτε βέβαια ως μια ορθολογικοποιημένη εκδοχή καπιταλιστικής ανάπτυξης (όπως ανερευθρίαστα επαγγέλλεται ο ΣΥΡΙΖΑ), αλλά ως συλλογική εμπιστοσύνη ότι στον τόπο αυτό υπάρχουν οι υλικοί και κοινωνικοί όροι και πόροι για μια ουσιωδώς καλύτερη ζωή. (Που ασφαλώς θα είναι στερημένη από τα καταναλωτικά και πολιτιστικά φετίχ με τα οποία γαλουχήθηκαν γενιές επί δεκαετίες, όμως θα εξασφαλίζει – έστω και οριακά και κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες τα πρώτα χρόνια – την πρόσβαση στα βασικά κοινωνικά και πολιτιστικά αγαθά σε όλη ανεξαιρέτως την εργαζόμενη κοινωνία).

Ακόμα (η στοχοθεσία αυτή) συνθέτει την πατριωτική με την ταξική και διεθνιστική πάλη καθώς συνδέει τον αγώνα για την ανάκτηση της εθνικής ανεξαρτησίας, που, σε συνθήκες ραγδαίας αποικιοποίησης, η χώρα φαίνεται να έχει οριστικά απολέσει, με το πρόταγμα της κοινωνικής και ταξικής χειραφέτησης. Ο προσδιορισμός από ταξική σκοπιά λόγου περί «της προάσπισης των συμφερόντων της χώρας» διαμορφώνει τους όρους αφενός για την απεμπλοκή σημαντικού τμήματος του εργατικού - λαϊκού πληθυσμού από την κηδεμονία της συστημικής δημαγωγίας και αφετέρου, για την αποτελεσματική πολιτική σύγκρουση με τις φασιστικές δυνάμεις, που καιροφυλακτούν, ας μην το ξεχνάμε, σε μια επερχόμενη κοινωνική καταστροφή, για να αναλάβουν από τα αφεντικά τους, το χρίσμα της – δικτατορικής – διαχείρισής της. Για τον λαό, άλλωστε, η κατάργηση των μορφών ανισοκατανομής της οικονομικής και πολιτικής δύναμης και η εγκαθίδρυση ενός διαφορετικού μοντέλου παραγωγικών σχέσεων θα ήταν αδύνατη χωρίς την προηγούμενη ανατροπή των μπερλιαριστών και των ντόπιων υπηρέτων τους.

Υπό αυτήν την έννοια, η ανύψωση της εργατικής τάξης (ή του «εργαζόμενου έθνους» κατά τον Μαρξ) σε ηγέτιδα κοινωνική δύναμη και η επιβολή της ταξικής της ηγεμονίας επί της αστικής περνά αναπόδραστα (κάτι που γίνεται απόλυτα αντιληπτό σε

συνθήκες στρατιωτικής κατάκτησης, όπως η εμπειρία των εγχώριων λαϊκών επαναστάσεων της δεκαετίας του '40 κατέδειξε περίτρανα) μέσα από την αποτίναξη των δεσμών της ιμπεριαλιστικής (επι)κυριαρχίας. Περνά από τη σύγκρουση με την υποτέλεια και εν τέλει τον δοσιλογισμό της ελληνικής μεγαλοαστικής τάξης, από τον οποίο η τελευταία και εξαρτά σε τελική ανάλυση την επιβίωσή της. Κάτι τέτοιο αποτελεί και την πιο ολοκληρωμένη ίσως έκφραση προλεταριακού διεθνισμού απέναντι στις υποτελείς τάξεις των χωρών της Ε.Ε. αλλά και παγκόσμια, αφού η ανάπτυξη της πάλης στο εσωτερικό ενός εθνικού σχηματισμού, εκεί δηλαδή που αναπαράγεται πρωταρχικά ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής προτού διαρθρωθεί σε διεθνές επίπεδο στην κλίμακα της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας, και η θραύση ενός κρίκου αυτής, δεν μεταβάλλει τα δεδομένα και τους συσχετισμούς δύναμης μόνο στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό.

Μια πορεία κοινωνικού μετασχηματισμού στην Ελλάδα, ιδίως μέσα στο εύφλεκτο περιβάλλον που δημιουργεί η δομική κρίση της Ε.Ε. και η συνακόλουθη υπεραντιδραστικοποίηση των πολιτικών της δομών, είναι ικανή να απελευθερώσει δυναμικές και να προκαλέσει σοβαρές αναταράξεις, γιατί όχι ένα ντόμινο λαϊκών εξεγέρσεων, παρόμοιο τηρουμένων των αναλογιών με εκείνο που συνέβη στις αραβικές χώρες πριν από λίγα χρόνια, μια Ευρωπαϊκή Άνοιξη των λαών ή ακόμα περισσότερο ένα νέο 1848, μια αλληλουχία επαναστάσεων ενάντια στη σύγχρονη Ιερή Συμμαχία, τη φυλακή των λαών, την Ε.Ε. Σε στενή σύνδεση με το πρώτο, το δεύτερο κριτήριο που ορίσαμε ως καθοριστικό για την λειτουργικότητα ενός πολιτικού προγράμματος ως εργαλείου επαναστατικού μετασχηματισμού, η σύνδεσή του δηλαδή με τον υπάρχοντα βηματισμό του κινήματος, συνιστά και τον όρο της εφαρμογής του. Γιατί, όσο αληθινή και αν αποδείχθηκε μέσα στα χρόνια η ρήση του Μαρξ ότι «ένα βήμα πραγματικού κινήματος αξίζει όσο μια ντουζίνα προγράμματα», άλλο τόσο εύστοχη φαίνεται να είναι και η εμπειρική διαπίστωση ότι χωρίς σχέδιο και προγραμματισμό όχι μόνο βήμα δεν μπορεί να γίνει, αλλά ούτε ακόμα και αυτό το ίδιο το κίνημα δεν μπορεί να υπάρξει καν.

Η διαλεκτική, λοιπόν, ανάμεσα σε αυτό που μπορεί να θεωρηθεί ως πολιτική έκφραση (πρόγραμμα) μιας – δύναμει – επαναστατικής εμπροσθοφυλακής με τη ζωντανή εργατική, λαϊκή κίνηση, είναι στην πραγματικότητα το ζητούμενο με το οποίο καλούμαστε να διαπραγματευθούμε, εξετάζοντας το δεύτερο κριτήριο. Πρακτικά αυτό σημαίνει να αναμετρηθούμε με το ερώτημα του πώς μπορεί σήμερα να διαμορφωθούν οι όροι ώστε να ξεκινήσει μια διαδικασία υλοποίησης του προγράμματος, και κατά δεύτερον και επεξηγηματικά ως προς το πρώτο, με δεδομένο το μεταβατικό χαρακτήρα του προγράμματος, πάνω σε ποιο έδαφος αυτή (η διαδικασία) θα αναπτυχθεί.

Ξεκινώντας την απάντησή μας αντίστροφα και πηγαίνοντας από το υποερώτημα στο κύριο, είναι νομίζουμε προφανές – και πάντως προκύπτει από όλη την προηγούμενή μας ανάλυση – ότι στο σύνολό του η υλοποίηση ακόμα και ενός τέτοιου μίνιμουμ προγράμματος (το οποίο στην πλήρη του ανάπτυξη περιλαμβάνει πολλά ακόμα στοιχεία, όπως π.χ. τον εργατικό έλεγχο της παραγωγικής διαδικασίας, την πλέρια ανάπτυξη των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων κ.ά.) απαιτεί επαναστατική ανατροπή, αλλαγή Τάξης στην εξουσία

και φυσικά συντριβή της αστικής κρατικής μηχανής. Προϋποθέτει δηλαδή τη νικηφόρα έκβαση σε έναν εμφύλιο πόλεμο και την εγκαθίδρυση μιας νέας – όχι καθ’ εαυτής – εξουσίας, της προλεταριακής λαϊκής (αντ)εξουσίας, η οποία, στηριζόμενη στη στρατιωτική και πολιτική ισχύ των, από κάθε πτυχή της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, δημοκρατικά εκλεγμένων οργάνων της, θα αναλάβει το έργο της προώθησης του κοινωνικού μετασχηματισμού όπως και την περιφρούρηση του από τις ντόπιες και ξένες επιβουλές. Από αυτήν την τελευταία θα κριθεί άλλωστε και η βιωσιμότητα του αναγκαστικά άνισου οικονομικού και κοινωνικού πειραματισμού, μιας και, όπως η ιστορική εμπειρία έχει καταδείξει, είναι το αποτέλεσμα της άμυνας, τόσο απέναντι στην υπονόμευση της ηττημένης – αλλά όχι εξοντωμένης – αστικής τάξης και του μηχανισμού της όσο και στον πολύπλευρο ιμπεριαλιστικό εκβιασμό (οικονομικό, στρατιωτικό, πολιτικό) που θα κρίνει την εξέλιξη του επαναστατικού εγχειρήματος.

Ωστόσο, πολύ πριν – ή μάλλον για να – φθάσουμε στο σημείο εκείνο από όπου η παραπάνω ουτοπία θα μοιάζει εφικτή και συγκεκριμένη, θα χρειαστεί να διανύσουμε μια μεγάλη απόσταση, να διαβούμε τη δική μας Μεγάλη Πορεία – χτίζοντας πλέον τις βάσεις μας όχι στα βουνά, αλλά στις ζώνες κοινωνικής ερημοποίησης που αφήνει πίσω της η κρίση – και την οποία θα καθοδηγεί, κρατώντας το τιμόνι, η στρατηγική μας, ο στόχος δηλαδή της κοινωνικής επανάστασης και της αταξικής κοινωνίας, ενώ την κίνηση θα μεταδίδει η τακτική μας, η πάλη για την κατάκτηση των συγκεκριμένων προγραμματικών στόχων που θέσαμε.

Δεδομένης βέβαια της κομβικότητας των στόχων αυτών είναι ευνόητο ότι ο χαρακτήρας των όποιων «μεταρρυθμιστικών αποσπάσεων» από το σύστημα θα είναι στρατηγικός, όπως το ίδιο στρατηγική θα είναι και η αναδίπλωση στην οποία θα υποχρεώνεται ο αντίπαλος κάτω από την πίεση που θα του ασκείται. Την ίδια στιγμή όμως οι προδιαγραφόμενες «νίκες» μας και «ήττες» τους θα είναι διαρκώς ασταθείς και διαφιλονικούμενες. Οι πρώτες, τοποθετημένες εκ των πραγμάτων εκτός του συστημικού πλαισίου διαχείρισης της κρίσης (το οποίο ορίζεται από τη ραγδαία υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης, την αύξηση της εξάρτησης από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και τη φασιστικοποίηση της κοινωνικής ζωής), θα δοκιμάζουν τα όρια και τις αντοχές του, ενώ οι δεύτερες, αναπτυσσόμενες στο έδαφος της αστικής κυριαρχίας, δεν θα μπορούν σε καμία περίπτωση να εξασφαλίσουν την πλήρη ικανοποίηση των εργατικών - λαϊκών συμφερόντων.

Στο περιβάλλον αυτής της αντίθεσης, που θα οξύνεται ακόμα περισσότερο από την εμφύλιση του καθεστώτος φτωχοποίησης που αναμένεται, θα ξεπεταχτούν τα φύτρα ακόμα μεγαλύτερων αναμετρήσεων με την αστική εξουσία, που θα φέρουν στην επιφάνεια, λιγότερο ή περισσότερο ορμητικά, τα κρίσιμα επίδικα μιας επαναστατικής κατάστασης, με πρώτο και κύριο εκείνο που σχετίζεται με το ζήτημα της εξουσίας. Ή, προκειμένου να αποφύγουμε τις αρνητικές σημάνσεις που δημιουργεί σε μεγάλα κομμάτια του κινήματος ο παραπάνω όρος, με αυτό του ποια Τάξη ή ποια κοινωνική συμμαχία θα αναλάβει το τιμόνι της χώρας και βάσει ποιου οράματος και ποιου προγράμματος θα απαντήσει στο ερώτημα

του «πού θα πάει ο τόπος».

Ας προσγειωθούμε όμως ξανά στην... πεζή πραγματικότητα και ας εστιάσουμε την προσοχή μας πάλι στο αρχικό ερώτημα που θέσαμε, διατυπώνοντάς το πλέον ως εξής: Με ποιο τρόπο και σε ποιο τόπο μπορεί να συναντηθεί σήμερα μια – δυνάμει – πολιτική πρωτοπορία με τη γενικευμένη λαϊκή δυσαρέσκεια και οργή, προκειμένου μέσα από την αλληλεπίδρασή τους να μετασχηματιστούν από κοινού σε μαζικό επαναστατικό μέτωπο, ικανό να κλονίσει και τελικά να ανατρέψει την αστική επίθεση και κυριαρχία; Είναι τελικά αρκετή η συνεκτικότητα ενός προγράμματος πάλης, η διάρθρωσή του πάνω στα κομβικά ζητήματα της τρέχουσας περιόδου, ο εμπλουτισμός του με μια – σχηματική έστω – περιγραφή της οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης της μετεπαναστατικής περιόδου για να επέλθει η πολυπόθητη ώσμωση μιας επαναστατικής εμπροσθοφυλακής με την εργατική - λαϊκή κίνηση; Πιστεύουμε πως όχι. Αν κάτι τέτοιο άλλωστε ίσχυε, τότε αυτή θα ήταν πραγματικότητα εδώ και χρόνια.

Τέτοιες προγραμματικές διακηρύξεις, μάλιστα πολύ πιο σύνθετες και διεισδυτικές από τις δικές μας, διαθέτει η Αριστερά και δη η εξωκοινοβουλευτική, εδώ και δεκαετίες. Και επειδή η σύνδεσή της με τις εργατικές - λαϊκές μάζες είναι γνωστό ότι παραμένει από υποτυπώδης έως αναιμική, δικαιούμαστε να συμπεράνουμε, όχι βέβαια αυτό το οποίο καταλήγουν να υπονοούν τμήματά της, ότι δηλαδή την ευθύνη για αυτό φέρει η... ανωριμότητα του κόσμου, αλλά ότι το πραγματικό πολιτικό έλλειμμα, που είναι για όλους μας κοινό, εντοπίζεται αλλού. Στους ίδιους λόγους υποθέτουμε που έκαναν τον Μαρξ – προκειμένου να δείξει ότι χωρίς τη διαλεκτική της με την Πράξη η Θεωρία είναι ένα κενό γράμμα – να παρατηρήσει ότι «ένα βήμα πραγματικού κινήματος αξίζει περισσότερο από μια ντουζίνα προγράμματα». Ας αναζητήσουμε λοιπόν στη γεφύρωση αυτού του χάσματος ανάμεσα στη θεωρία και την πράξη τη δυνατότητα μιας ουσιαστικής πολιτικής ζύμωσης και μιας αληθινά μαζικής κοινωνικής απεύθυνσης. Στην παραγωγή πολιτικών γεγονότων και πράξεων, στη δημιουργία νέων, κοινωνικών και κινηματικών, παραδειγμάτων. Εκεί εντοπίζεται άλλωστε και η βαθύτερη ουσία της πολιτικής δράσης και είναι η ανάδειξη αυτού του στοιχείου της που τη μετατρέπει από έναν «τεχνικό χειρισμό» σε πραγματική Τέχνη.

Προτού λοιπόν οι εκάστοτε θεωρητικές συμφωνίες (προγράμματα) και οι αντίστοιχες «αυτόκλητες» πρωτοπορίες που τα εκπονούν επιχειρήσουν από κοινού να συγκροτήσουν νέες πολιτικές ταυτότητες εκ του μηδενός – για να εκπλαγούν εκ νέου από τα πενιχρά αποτελέσματα των προσπαθειών τους – ας στρέψουν τα βλέμματά τους εκεί όπου αυτές πραγματικά γεννιούνται. Στις συγκεκριμένες συλλογικές πρακτικές του κινήματος και της κοινωνίας, στα σπέρματα των νέων παραδειγμάτων που μάχονται αβοήθητα να διαρθρωθούν σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής ζωής. Εκεί πρέπει να κατέλθει η θρονιασμένη – συχνά σε ανύπαρκτες – αγωνιστικές περγαμινές πρωτοπορία (είτε αυτή λέγεται πολιτική ομάδα, κόμμα, επαναστατική οργάνωση) αν θέλει πραγματικά να συμβάλει στον μετασχηματισμό των επιμέρους, κοινωνικών και κινηματικών, κινήσεων σε συνολικό επαναστατικό ρεύμα, που δεν θα επιζητά πλέον τη διάρθρωσή του, αλλά την ίδια

του την ηγεμονία.

Κατ' αυτόν τον τρόπο νοσηματοδοτείται, θα λέγαμε, και το περιεχόμενο της σύγχρονης μαζικής πολιτικής. Όχι ως επίκληση μιας – πάντα σχετικής άλλωστε – ποσότητας, στην οποία καταφεύγει μόνιμα η Αριστερά προκειμένου να βρει άλλοθι για την αδράνειά της, αλλά ως πολιτικής που στοχεύει στο σήμερα, και όχι σε κάποιο μακρινό επέκεινα. Άλλωστε, πολύ πριν – ή μάλλον για να – φθάσουμε στο σημείο μια υποτελής τάξη να επικυρώσει μέσω της στρατιωτικής της ισχύος την κυριαρχία της, αυτή θα πρέπει ήδη να αποτυπώνεται παντού: από την ιδεολογία και την παραγωγή ως την πολιτική, τον πολιτισμό και την τέχνη του πολέμου.

Η υιοθέτηση μιας τέτοιας αντίληψης βέβαια προϋποθέτει τη διάρρηξη με το παραδοσιακό πλαίσιο θεώρησης της επαναστατικής διαδικασίας, που θέλει κατά κάποιο τρόπο την περίοδο της ανατροπής διαχωρισμένη από εκείνη της οικοδόμησης. Στο δικό της πλαίσιο, τα δύο παραπάνω επίπεδα χάνουν την αυτονομία τους και συμφύονται συγκροτώντας μια νέα ταυτότητά της, με τις δύο φαινομενικά αντίθετες μορφές της: η ειρηνική με τη βίαιη, η νόμιμη με την παράνομη, η μαζική με την ατομική. Πρακτικά αυτό σημαίνει τον συγκερασμό, για να θυμηθούμε τον Γκράμσι, ενός πολέμου Θέσεων με έναν πόλεμο Κινήσεων. Ενός πολέμου «ειρηνικού» από τη μία μεριά, που θα περιλαμβάνει την ανάπτυξη οργάνων ταξικής και λαϊκής πάλης (σωματεία βάσης, επιτροπές αγώνα κ.ά.) και κυττάρων (αντ)εξουσίας (δομές παραγωγής, υγείας, παιδείας, πολιτισμού) με ένα κυριολεκτικά «βίαιο» πόλεμο που θα περιλαμβάνει απευθείας εφορμήσεις, συγκρούσεις και ρήξεις με τον ταξικό εχθρό και τους μηχανισμούς του (μαχητικές διαδηλώσεις, πράξεις λαϊκής αυτοάμυνας και εκδίκησης, προπαγάνδα).

Αυτή η θεώρηση για την επαναστατική διαδικασία γενικά μεταβάλλει όπως είναι επόμενο και την οπτική μας για τη φάση του επαναστατικού άλματος ειδικά. Η επανάσταση γίνεται πλέον αντιληπτή όχι ως στιγμή, όπως επιθυμεί διαχρονικά ο πάσης φύσεως ρεφορμισμός, προκειμένου να μας οδηγήσει σε αυτήν μέσα από μια διαδικασία – αέναης τελικά – συγκέντρωσης δυνάμεων και αλληπάλληλων, ειρηνικών μεταβολών των συσχετισμών. Ούτε όμως και σαν το είδος της απευθείας εφόδου στα εκάστοτε χειμερινά ανάκτορα, όπως φαντασιώνεται μια απλοϊκή κομμουνιστική ή αναρχική αφήγηση, αλλά ως μια μακρά διαδικασία, μια διαρκή στιγμή (γενική και μερική, βίαιη και ειρηνική) πολιορκίας των θέσεων οχυρών του ταξικού εχθρού.

Μια απόπειρα επαναδιατύπωσης του επαναστατικού προτάγματος, ωστόσο, δεν μπορεί παρά να επιδρά – καθοριστικά μάλιστα – και στη φυσιογνωμία του φορέα που φιλοδοξεί να γίνει ο εκφραστής του. Στα πλαίσια μιας σύγχρονης επαναστατικής αφήγησης, λοιπόν, η δύσκαμπτη μορφή της παραδοσιακής ταξικής πολιτικής οργάνωσης παραχωρεί τη θέση της σε μια νέα, αυτή του αυστηρά οργανωμένου κινήματος. Σε αντίθεση όμως με τον ένδοξο προκάτοχό του, η σύγχρονη εκδοχή του πάλαι ποτέ προλεταριακού - λαϊκού Μετώπου δεν αναζητά την ενότητα της Τάξης, σε μια προερχόμενη από κεντρικές πρωτοβουλίες συμμαχία με τις υπάρχουσες εργατικές οργανώσεις, αλλά κυρίως εκεί που

εκδηλώνεται η πραγματική πολιτική στράτευση της εποχής μας. Στα κοινωνικά κινηματικά και παραγωγικά παραδείγματα που γεννιούνται μαζί και αυθόρμητα, εντός της συνθήκης της καθολικής κρίσης και της ρευστότητας των ταυτοτήτων και των σχέσεων πολιτικής εκπροσώπησης που αυτή γεννά.

Σε αυτό το επίπεδο εκτιμούμε ότι θα κριθεί τελικά και ο πραγματικός συσχετισμός ισχύος στις μεγάλες ταξικές αναμετρήσεις που πλησιάζουν. Στην ικανότητα που θα επιδείξουν οι σύγχρονες επαναστατικές εμπροσθοφυλακές στη συγκρότηση ενός παράλληλου και ανταγωνιστικού κόσμου αγώνα και αλληλεγγύης, στην οικοδόμηση μιας σύγχρονης δυαδικής εξουσίας, αδύνατης και εμβρυακής στο ξεκίνημά της, που όμως θα υπάρχει και θα αναπτύσσεται και από την οποία θα αναδύονται προοδευτικά οι κοινωνικές και πολιτικές μορφές μιας άλλης κοινωνίας, εμπνευσμένης από τις πανανθρώπινες αξίες του κομμουνισμού και της αναρχίας.

Κινούμενοι σε αυτήν την κατεύθυνση, λοιπόν, απευθύνουμε νέο – ελπίζουμε πιο ηχηρό αυτή τη φορά – κάλεσμα προς όλες τις προλεταριακές - λαϊκές δυνάμεις του τόπου που κατανοούν την αναγκαιότητα αυτή να προχωρήσουμε άμεσα και χωρίς άλλες χρονοτριβές σε μια αντιευρωπαϊκή - αντικαπιταλιστική καμπάνια, μέσω ένοπλων επιθέσεων, διαδηλώσεων και συγκρούσεων, αλλά και στην από κοινού επεξεργασία ενός επαναστατικού προγράμματος ανατροπής και οικοδόμησης, το οποίο θα θέσει τις βάσεις για τη μελλοντική διατύπωση του «τι είναι και τι θέλει» του λαϊκού επαναστατικού μετώπου της εποχής μας. Το εξάμηνο της Ελληνικής προεδρίας της Ε.Ε. προσφέρει – από κάθε άποψη – σημαντικές ευκαιρίες προς την κατεύθυνση αυτή. Ας τις εκμεταλλευτούμε.

ΟΜΑΔΑ ΛΑΪΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ